

Biblioteca Centrală
Regională
Mănăstirea-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

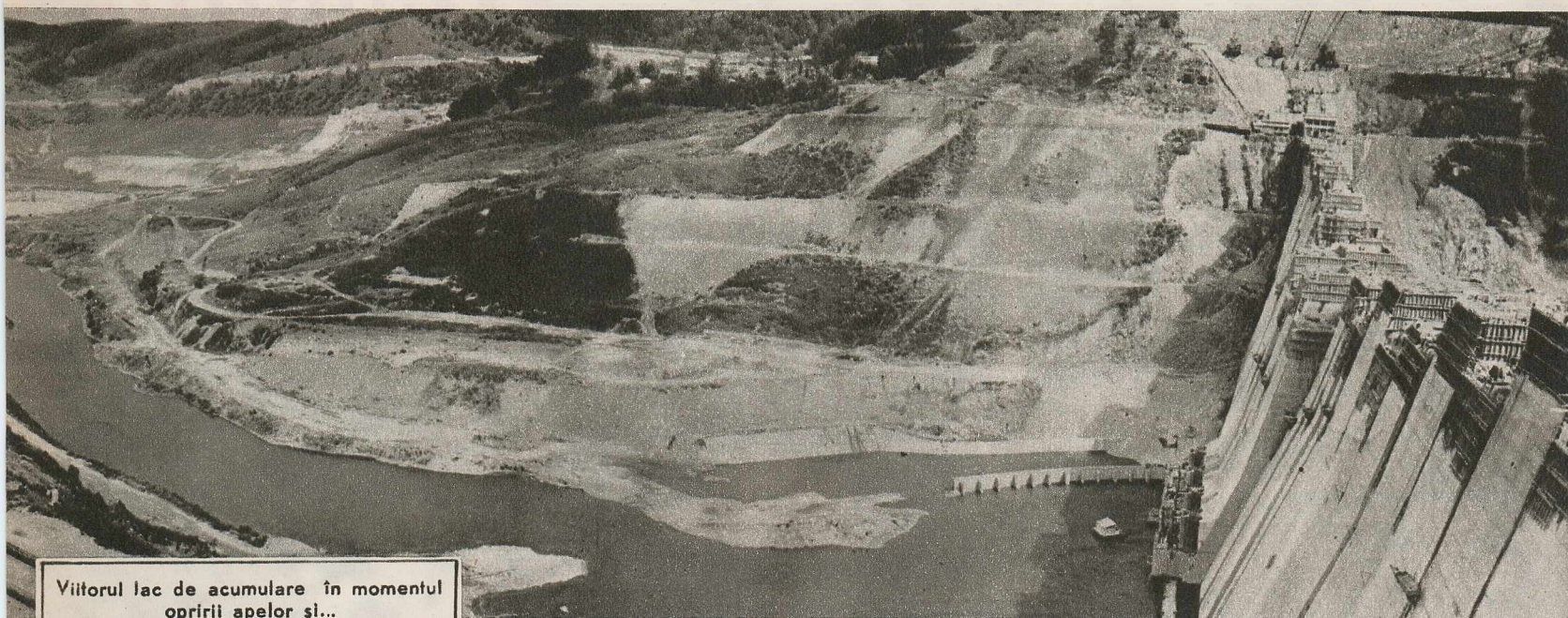
Nr. 28 (268)
Anul IX
16 Iulie 1960

La odihnă, pe plaja
însorită a Eforiei

Fotografie de
S. STEINER

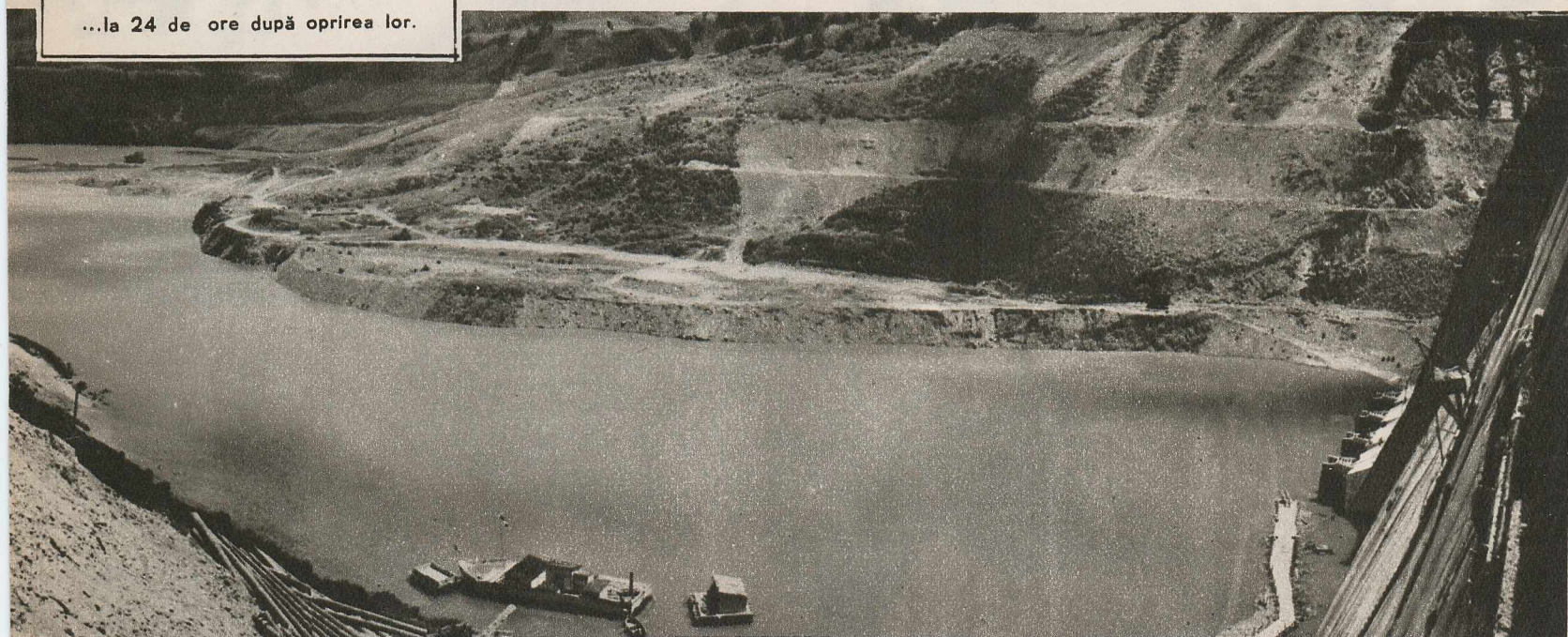
DUPA OPRIREA APELOR BISTRIȚEI LA BICAZ

Lacul de acumulare care va alimenta puternica hidrocentrală „V. I. Lenin” de la Bicăz a început să se umple.

Viitorul lac de acumulare în momentul opririi apelor și...

...la 24 de ore după oprirea lor.

Fotografia aceasta a fost luată la 24 de ore de la zăgăzirea apelor. Dar numai după o săptămână și două zile a luat ființă o cursă deservită de trei ori pe zi de o șalupă care face legătura cu Valea Secului, Izvorul Alb și Buhalnița, localități de pe malul lacului de acumulare.

Primii „navigatori” pe apele viitorului lac ↓

COPERTA NOASTRĂ

Utemista Maria Herki de la cooperativa „Solidaritatea” din Cluj, la odihnă pe litoral, în stațiunea Eforie.

LUMINI *de* NEON LA BUCECEA

Fotoreportaj de F. URSEANU

Un punct cît un vîrf de peniță. Cu un astfel de semn marcase ră cartografii localitatea Bucecea: o comună oarecare situată undeva la nord, între Botoșani și apa domoală a Siretului, unul din acele „locuri unde nu se întîmplă nimic”. De altfel, Bucecea nici nu putea avea în trecut alt simbol pe hartă. Tîrgul acesta — locuit mai ales de țărani cultivatori de sfeclă și porumb, exploatați crunt timp de aproape un veac de către trei dinastii de moșieri, de o duzină de chiaburi și de diferiți negustori — n-a cunoscut alte dimensiuni decît cele de la naștere...

Și iată că recent Bucecea a primit o puternică și sănătoasă infuzie de tinerețe. Birnele care

mai sprijineau multe din casele într-o rîină — vestigii ale trecutului — au căzut; au răsărit în loc construcțiile și străzile unui adevărat oraș. Și astfel, la cea de-a doua ei naștere, Bucecea a fost copios înzestrată de către statul democrat-popular: blocuri cu mai multe etaje se-nșiră unul lîngă altul; magazine cu vitrine largi sînt și ele gata și așteaptă în aceste zile să-și primească mărfurile; apa potabilă — gustoasă apă de Bucecea — a început să pătrundă prin conducte și în apartamentele localnicilor; o casă de cultură de proporția unui teatru este terminată și, în curînd, va putea găzdui turnee artistice, expoziții, spectacole cinematogra-

fice și cele zece mii de volume ale bibliotecii cu sutele ei de cititori...

Așa am văzut Bucecea, recent într-o frumoasă zi de iulie, cînd soarele puternic lumina orașul nou, răsărit printre bătrîni plopi ai vechiului tîrg. Scara? Uimitor: Bucecea luminată „à giorno” de lungi becuri fluorescente — luminată deci ca oricare mare bulevard din București! Iar dincolo de toate acestea, se înalță halele și impunătoarele instalații exterioare ale noii și ultramodernei fabrici de zahăr „Siretul” — soră geamănă cu cea din Luduș.

„În cursul planului de 6 ani — se arată în Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P.M.R.

Așa arată azi centrul localității Bucecea. Din ce a fost vechi au rămas, în acest colț al „tîrgului”, doar bătrîni plopi...

În aceste zile lumina fluorescentă pătrunde tot mai mult pe străzile din Bucecea.

— industria alimentară va deveni, practic, o industrie nouă, la nivelul ultimelor realizări ale tehnicii, cu un grad avansat de automatizare. Vor intra în producție 4 fabrici de zahăr, din care două în toamna aceasta”.

Una dintre ele este fabrica de zahăr din Bucecea — ai căror constructori și montori se străduiesc s-o predea exploatării cu o lună înainte de termen. Ea va avea o capacitate zilnică de producție de circa 30 de vagoane de zahăr de cea mai bună calitate. Totul va fi aici automatizat: de la descărcarea sfeclii — materia primă — și pînă la ambalarea zahărului în saci, omul nu va interveni decît apăsînd pe butoane.

Fabrica aceasta va contribui la realizarea sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al P.M.R. potrivit cărora producția anuală de zahăr a țării trebuie să ajungă în 1965 la 460.000 tone, față de 242.000 tone în 1959. Iar primele „sarje” de zahăr ale noii fabrici

Altă stradă nouă duce spre fabrica
de zahăr.

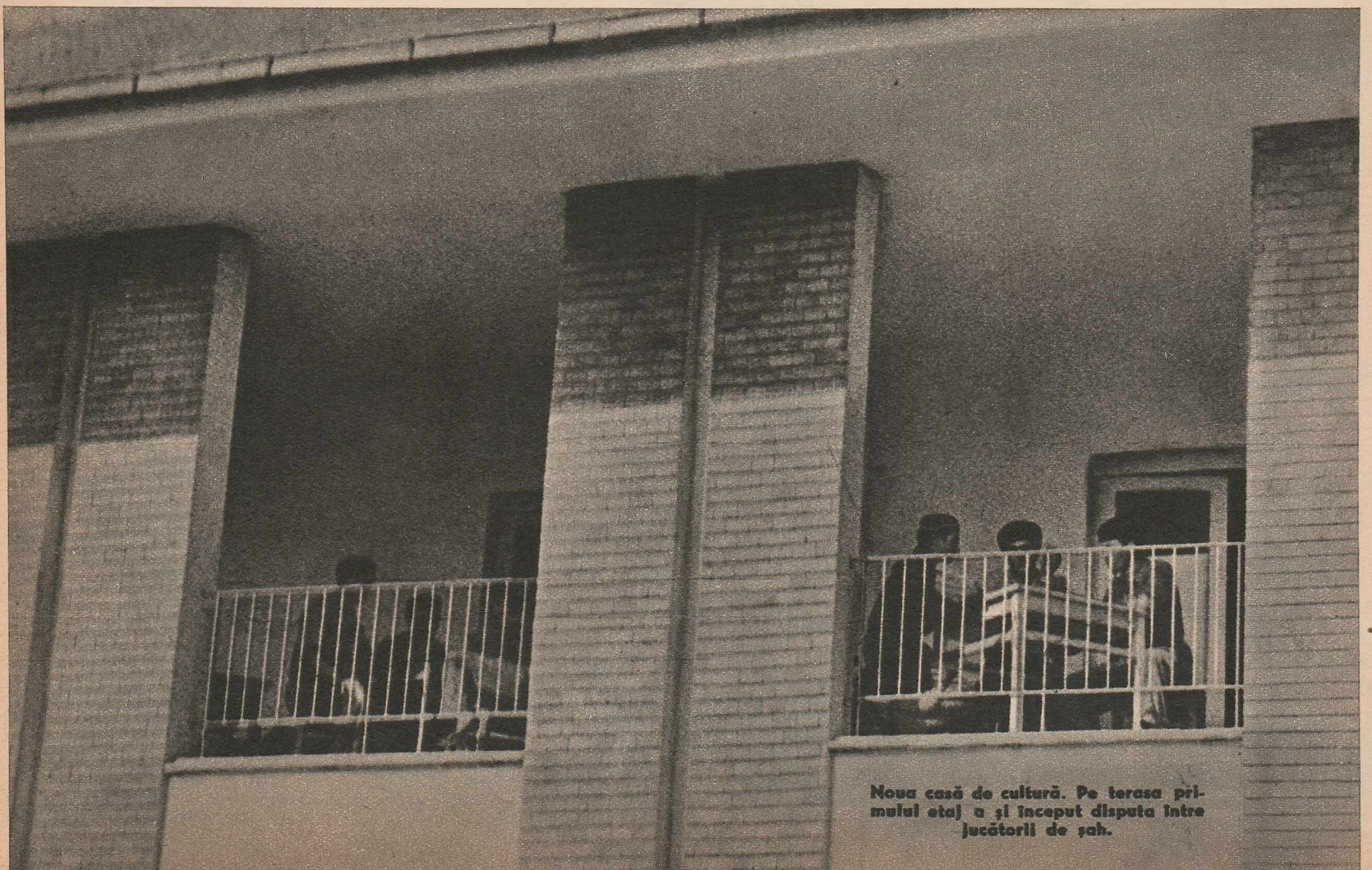
de la Bucecea vor fi date în cinstea
zilei de 23 August...

Aceasta e actuala „carte de
vizită” a târgului Bucecea, pe
care cei ce l-au cunoscut altădată

și nu l-au văzut de mult nu l-ar
mai recunoaște. În câți ani s-a
produs această transformare? În
numai 16 luni! Exact 16 luni:
într-o zi din aprilie 1959 s-a dat
aici prima lovitură de târnăcop.

Și pentru temelia uriașelor con-
strucții ale fabricii de zahăr, care
se întinde azi pe 17 hectare, și
pentru cele ale orașului nou care-și
înălță acum prima duzină de
blocuri.

La fel cu Lucăceștii, cu Oneștii,
cu Săvineștii și cu alte orașe noi
ale aceleiași bătrâne Moldove,
Bucecea începe să prindă contur
nu numai pe hartă, ci și în viața
economică a țării.

Noua casă de cultură. Pe terasa pri-
mului etaj a și început disputa între
jucătorii de șah.

① Mesterul Octavian Voiculescu. După ce a lucrat pe aproape toate șantierele țării, iată-l acum și la Bucecea. Brigada sa de constructori a economisit în câteva luni peste un vagon de oțel-beton, contribuind astfel ca șantierea să realizeze pînă acum o economie de peste 1.250.000 lei. Cu ajutorul telefonului ei ține legătura cu brigada sa în timpul construirii silozului.

② Aplicînd metoda de zidărie „în lanț”, brigada condusă de utemistul Nicolae Rotaru a lucrat la construirea fabricii de zahăr cu o productivitate de 40-50 la sută mai mare față de cea planificată. L-am surprins lucrînd la închiderea unei „guri de lup” din pezele uzinei electrice. „Gura aceasta de lup” i-a folosit pînă în ultimul moment pentru introducerea în clădire pe o cale mai scurtă, a materialelor necesare pentru zidărie.

③ Cine nu-l cunoaște azi la Bucecea pe „moș” Ion Onilă, șeful uneia din cele mai numeroase brigăzi? Se spune că grație oamenilor din brigada lui Onilă de la deschiderea șantierei și pînă azi nu s-a plătit nici un ban locație pentru înfîrțirea descărcării vagoanelor cu materiale.

④ Iată-o și pe mezina orașului-nou: Ina Neagu, fiica unui șofer, s-a născut acum șase luni într-una din casele noi din Bucecea. Vîrsta ei coincide cu vîrsta primului bloc ridicat aici.

Zestrea Mariei

Microfotoreporta
de
Al. MAXIMILIAN

Douăzeci și opt de ani împlinise Grigore Marin cînd s-a îndrăgostit de o colectivistă. Nu se grăbise pînă atunci să se însoare — deși trecuse de anii cînd oamenii satului spun că un flăcău e bun de însurătoare — tot așa cum nu se grăbise nici cu înscrierea în gospodăria colectivă. „Sînt om sărac — susținea el — și-mi trebuie zestre”...

Și-a schimbat părerea cînd a cunoscut-o mai bine pe Maria, colectivista cu care s-a căsătorit din dragoste. Și, doar la o lună după căsătorie, iată-l și pe Grigore Marin colectivist. Maria îi adusese „zestre”... toată colec-

tiva. Era prin ianuarie 1958. Gospodăria colectivă din Odobeasca (raionul Roșiori), care se înființase în 1950 și se dovedise puternică, se întregea acum cu un număr tot mai mare de țărani atrași de realizările colectivelor. Grigore Marin a fost repartizat la început ca îngrijitor la grajduri. Pricpearea și tragerea de inimă cu care muncea au făcut ca, numai după câteva luni, să fie nu-

mit șeful brigăzii zootehnice.

De atunci „zestrea” lui Marin a sporit necontentit. Sectorul zootehnic numără azi 72 de capete de vite cornute, dintre care mai bine de jumătate sînt vaci de lapte și peste 20 de viței și junci.

Bine îngrijite, hrănite rațional cu porumb-siloz și pășunate, pe islazul îmbunătățit al gospodăriei, vacile — brune și sure, de stepă — au dat în 1959 în medie circa 2.500 litri de lapte fiecare.

Sectorul zootehnic are și o turmă de peste 220 de oi fătătoare, 19 scroafe și mulți purcei crescuți pentru îngrășare.

Ce-i drept, gospodăria colectivă „Drum nou” din Odobeasca nu este mare ca întindere, dar are oameni harnici. Hotărîți să meargă pe linia sarcinilor trasate de cel de-al III-lea Congres al P.M.R., privind creșterea șeptelului proprietate obștească a gospodăriilor agricole colective, colectiviztii din Odobeasca muncesc cu sîrg să sporească numărul vacilor și al celorlalte animale, convingîși că astfel vor crește

și veniturile gospodăriei, care atrag după sine bunăstarea lor. Încă de pe acum sectorul zootehnic dă o trelme din totalul veniturilor colectivei „Drum nou”.

Și Grigore Marin ne asigură că sectorul zootehnic, de care răspunde, va da în anul acesta venituri mari pentru că e hotărît să muncească — alături de ceilalți colectiviztii — pentru a spori „zestrea” pe care a primit-o intrînd în colectivă.

① O mare atenție se acordă culturilor de ierburii perene. Grigore Marin (stînga) și tehnicianul agronom Marin Grecu (dreapta) urmăresc calitatea lucernei.

② Ciobanul șef Cocirneată Ion (dreapta) mulge cea mai mare parte a oilor. Ele dau circa 70 litri lapte anual fiecare.

③ Pășunatul vacilor pe islazul îmbunătățit al gospodăriei contribuie la sporirea producției de lapte.

„BĂDĂRANII“ PE PLATOURILE DE LA BUFTEA

de Sanda FAUR-DIMA

Pentru o bucată de vreme, „Bădăranii“ lui Goldoni și-au mutat locuința de pe scena Naționalului bucureștean pe platourile de la Buftea, istorisindu-și povestea încurcată și hazlie sub ochiul atent al aparatului de filmat. Iar de aici vor pleca în curând mai departe, făcând popas îndelungat pe ecranele cinematografulor. Da, mult prețuitul spectacol al Teatrului Național, prezentat la Festivalul de la Veneția și aplaudat chiar acasă la Goldoni, și-a imprimat imaginea pe peliculă-color, pentru a putea oferi generațiilor viitoare mărturia bunului joc actoricesc al artiștilor Naționalului.

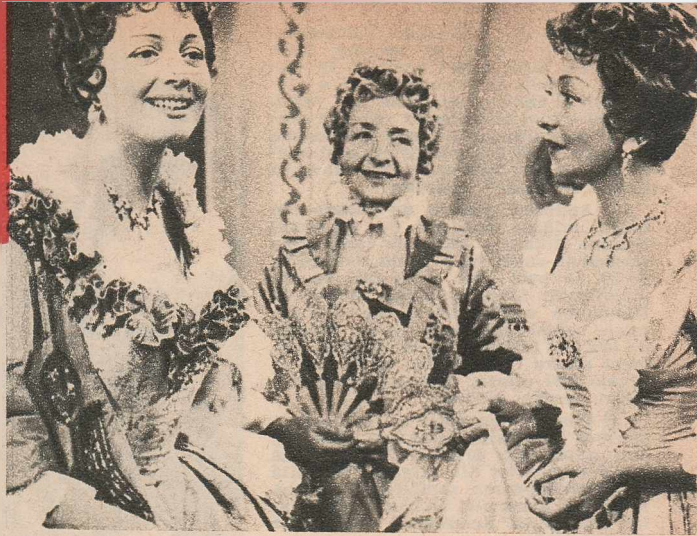
Un spectacol filmat? — veți întreba. În bună măsură da, căci operatorul a înregistrat fidel tot ce avea spectacolul mai prețios ca idee și creație artistică. Dar poate mai curând o adaptare cinematogra-

gondola pe celebrele canale. Și oricât am dezamăgi pe viitorii spectatori ai filmului și am supăra — prin indiscreție gazetărească — pe realizatorii săi, trebuie să vă mărturisim că am văzut această autentică Veneție a secolului al XVIII-lea pe... un colț de platou de la Buftea, și că un bazin oarecare fusese investit, prin arta pictorului scenograf, cu atributele unui canal venețian.

Cine sînt „Bădăranii“ și istețele lor neveste? Cei care au văzut spectacolul Naționalului îi cunosc bine: Birlic și-a împrumutat hazul, figura expresivă și ochii rotunzi în veșnică mișcare bietului jupîn Canceano, tiran neputincios și veșnic tras pe sfoară de frumoasa-i soție Felice (cărera Carmen Stănescu îi dăruiește, fără zgîrcenie, verva, temperamentul și frumusețea necesară); jupîn Simon și Marina lui se

drăscu — creator al spectacolului de teatru și, pe platou, atent îndrumător al jocului actoricesc — și tînărului regizor de film Gh. Nagy. Acesta din urmă, coautor a trei comedii cinematografice după piesele lui Caragiale, a venit aici cu experiența cîștigată pe linia ecranizărilor-color și, împreună cu regizorul Sică Alexandrescu și cu operatorul Ștefan Horvath, s-au străduit să imprime actualei pelicule un caracter cît mai cinematografic.

Curînd îi vom avea pe „Bădăranii“ lui Goldoni în fața privirilor noastre, pe ecrane. Întîlnirea aceasta, ine-

Carmen Stănescu, Silvia Dumitrescu-Timică și Cella Dima, în chip de soții ale „bădăranilor“, pun la cale intriga... întregului film.

dită pentru unii, repetată bucurie a savurării unui autentic fenomen de artă actoricească pentru alții, va avea pentru toți același farmec, aceeași

„CULTURA“ AMERICANĂ LA TEHERAN

Într-o revistă din Teheran — „Candaniha“ — a apărut nu de mult un articol în legătură cu influența nefastă exercitată de filmele americane prezentate la televiziunea iraniană. În articolul intitulat: „Decadența programelor la televiziune“ se scria: „...În afara unei mici părți, tot programul este plin de filme cu crime, cu bătăi... Aceste filme sînt mai periculoase pentru copii decît veninul, făcînd ca în ochii lor viața unui om să apară mai neînsemnată decît cea a unei muște.“ Ce consecințe are prezentarea unor asemenea filme, mostre ale „civilizației“ de peste Ocean? Te bați, rănesci sau ești rănit, omori. „În ultimele două luni — scria un oculist, într-o scrisoare publicată în ziarul iranian „Etehad-e Meli“ — patru sau cinci copii s-au prezentat la clinică după ce au văzut filme cu bătăi. După vizionare s-au luptat cu fratele, sora sau prietenii lor pînă și-au pierdut ochii.“

După un film cu bătăi și cel puțin trei morți, ce stimulator este o băutură alcoolică!... De aceea s-au și creat în Iran, după model american, numeroase baruri. „În ultimii doi-trei ani au luat ființă 70 pînă la 100 de cabarete și baruri noi în Teheran. Fiecare din ele are pe zi un venit net între 200 și 800 de mii tumani“ — relatează revista „Candaniha“. Să mai spună cineva că nu e ca pe Broadway! Nu mai rămîne decît ca la bufetul școlilor să se servească whisky, iar sfîrșitul orelor de curs să fie anunțat cu pistolul, pentru ca exemplul american să fie pe deplin însușit.

De altfel televiziunea, hula-hoop-ul și comicsurile încep să-și dea din plin roadele în Iran. O recunoaște ziarul iranian „Sedaye Mardom“ cînd scrie: „În multe cartiere ale orașului există

huligani care, considerîndu-se atotputernici, provoacă scandaluri și primesc biruri de la populație. Împotriva lor nu se luptă. Cu mult regret observăm și în capitala țării, care este centrul puterii de stat, că un pumn de huligani primejdiesc securitatea oamenilor și pe zi ce trece devin tot mai obraznici.“

Consilierii yankei se pot simți ca acasă. Și că se simt așa, ne-o dovedește activitatea unora dintre ei, care este astfel descrisă de ziarul iranian „Sahr“: „Mulți dintre trimișii nedemni ai A-

mericii au cheltuit ceea ce a fost acordat Iranului pe lucruri nefolositoare și și-au mîntuit pe amicii lor iranieni... Pe zi ce trece crește numărul prostituatelor. În multe familii bune sînt răspîndite necinstea și modul de viață american.“

...Și cînd te gîndești că toate aceste informații au apărut înainte ca un corespondent din Teheran al revistei americane „Wall-Street Journal“ să anunțe că activitatea americanilor în Iran „s-a intensificat considerabil“!...

Andrei MINCU

FILMUL PESTE HOTARE

E vocarea faptelor vitejeste ale unui grup de patru luptători din brigăzile internaționale din Spania, iată tema unui nou film al studioului „Defa“ din R.D. Germană. Intitulat „Patru cartușe“, noua producție cinematografică are la bază un scenariu de Walter Gorisch, fost și el participant la războiul antifascist din Spania. Regizorul filmului este tînărul cinezat Frank Bayer.

C inematografia cehoslovacă ecranizează în prezent numeroase opere ale unor scriitorii cehoslovaci contemporani. Iată doar cîteva dintre ele: „Duminică de august“, după drama lui F. Grubin, în regia lui Otakar Vavra; „Romeo, Julieta și întunericul“, realizat după nuela cu același nume de Jan Otčenasek, în regia lui Jan Weiss; regizorul Jiri Krejčík lucrează la filmul „Principiul suprem“, după nuela cunoscutului scriitor Jan Drda.

R oberto Rossellini, regizorul italian de film care a realizat de curînd filmul „La Roma era noapte“, în care actorul sovietic Serghei Bondarciuk apare într-unul din rolurile principale, pregătește noi producții cinematografice, printre care: „Trăiască Italia“ — dedicat marelui revoluționar italian Giuseppe Garibaldi; „Anne“ — ale cărui exteriorare se vor turna în Indonezia; „Fete pentru armată“ — a cărui acțiune se petrece în Italia în 1943, în perioada intensificării mișcării antifasciste și a luptelor de eliberare de sub jugul hitlerist.

A fost terminat de curînd, la Sofia, filmul bulgar „Golemanov“, realizat după comedia scriitorului A. Kostov. Filmul este o satiră incisivă la adresa practicilor politicianiste burgheze de acum 30 de ani, biciuind fără mila moravurile și corupția ce domneau pe atunci în Bulgaria. Scenariul și regia filmului aparțin lui Kiril Ilincev, iar printre interpreți figurează: Nikolai Popov, Andrei Ceaprazov, P. Ikonomova, P. Vasileva și alții.

N — a iubit nimeni altul“ este titlul unui film ce se turnează în prezent în studioul „A. P. Dovjenko“ din Kiev. Filmul este închinat muncii eroice a comsomoliștilor, constructori ai noilor mine de cărbuni din Donbass. Scenariul noii realizări cinematografice este cunoscutul scriitor Vadim Sobko, iar regia a fost încredințată lui A. Slesarenko. Operatorii V. Zabarciuk și S. Lisečki completează echipa de realizatori ai noii pelicule cinematografice.

U ltimul termen — miezul nopții. Astfel se intitulează sugestiv noul film al regizorului american Jack Webb, film a cărui acțiune se petrece în redacția unui mare ziar din orașul american Los Angeles. Scenariul și dialogurile semnate de William Bower redau cu vigoare și autenticitate atmosfera de sîntaj, corupție și goană după senzațional ce domnește în presa americană. Rolul principal este interpretat de însuși regizorul filmului, Jack Webb.

L a Phenian, capitala R.P.D. Coreene, a fost terminată de curînd ecranizarea romanului „Pămînt“ de Li Ghi En. Scenariul este semnat de Li Dik Hon. Filmul, care are două serii, începe prin a înfățișa în imagini zguduitoare suferințele popoului coreean din timpul ocupației japoneze, ea apoi să ne prezinte aspecte ale noului vițel a țărănilor deveniți — în anii puterii populare — adevărații stăpîni ai pămîntului.

„Bădăranii“ lui Goldoni, întruchipați de G. Calboreanu, Gr. Vasiliu-Birlic și Al. Giugaru.

fiică, realizată și cu concursul scriitorului Mircea Ștefănescu, în care au intervenit unele prescurtări de text (filmul va dura doar o oră și douăzeci de minute) și în care, mai ales, au fost scoși eroii și acțiunea cît mai „la larg“: celor două decururi ale piesei le-au luat locul aproape douăzeci de interioare, eroii se plimbă în vora lor prin încăperile casei lui jupîn Lunardo, prin curtea și adăile lui jupîn Simon și chiar pe „străzile acratice“ ale Veneției; veți putea asista la cîteva prînturi de carnaval și la romantice plimbări cu

bucură de interpretarea unui valoros cuplu: G. Calboreanu și Silvia Dumitrescu-Timică; iar Lunardo și Margarita vor apare pe ecran creați de Al. Giugaru și Cella Dima. Notați că în distribuție mai pot fi întîlniți Radu Beligan, Marcel Anghelescu, Nichi Atanasie, Sanda Toma — și va reieși că filmul ne aduce pe ecran arta a doi artiști ai popoului, a cinci artiști emeriți și a altor actori de mare talent.

„Paternitatea“ adaptării cinematografice aparține artistului popoului Sică Alexan-

Este limba franceză KNOCKOUT?

de Al. MIRODAN

Titlul de mai sus nu ne aparține, el a apărut în „The New York Times Magazine” sub semnătura lui Joseph Wechsberg, pe care editorul revistei îl recomandă, într-o notă de la subsol, drept autor a două cărți de succes și, mai ales, bun cunoscător al realităților franceze. „Este limba franceză knockout?” Scriitorul american întreabă dar în același timp răspunde; constată un fenomen, dar în același timp îl aprobă; ne informează că oamenii de cultură francezi sînt înspăimîntați de ceva, dar în același timp îi ironizează (destul de subțire, și „de sus”, și de prea sigur pe el) cerîndu-le a nu se alarma... „Este limba franceză knockout?” Ei și! — sugerează articolul din „The New York Times Magazine”...

Ce s-a întîmplat? O dată cu invadarea Europei occidentale de către americani s-au produs într-o serie de țări din această parte a lumii niște fenomene strănii nu numai în economie, dar și în lingvistică. Imperialismul nu se mulțumește cu ceea ce a acaparat, el întinde mîna către vocabular. Cîteva milioane de sticle umplute cu „coca-cola” au luat locul, după cum se știe, croindu-și drum cu pumnii, cîtorva milioane de sticle umplute cu vin roșu franțuzesc. De ce n-ar înlocui cîteva cuvinte americane, cîteva din vorbele înscrise în versul lui Racine? Cîteva sute de mii de automobile americane au luat locul, croindu-și drum cu pumnii, cîtorva sute de mii de mașini „Renault” sau „Citroën”. De ce n-ar înlocui, prin același mecanism al expansiunii, cîteva expresii favorite ale lui Al. Capone, cîteva întorsături de cuvînt din Voltaire? În sfîrșit, cîteva gene-

rali americani au luat locul — cum? cînd? să nu mai stăruim — cîtorva generali francezi. De ce, la urma urmelor, n-ar urma cuvintele drumul evenimentelor? Sau poate, un adjectiv prețioasă mai mult decît un colonel?

...Și articolul din revista sus-amintită, ca și impresia oricărui străin care-a avut prilejul să viziteze în ultimii ani Parisul, exemplifică (revista, cu mulțumire — unii străini, precum subsemnatul, fă-

i se spune businessman. O pariziană atrăgătoare era, pînă de curînd (și... sperăm că mai este), o femeie atrăgătoare. Acum se spune despre ea că posedă sex-appeal. Sau orice altceva, numai pe englezește să sune!

Dar „parking”, dar „fair play”, dar „grill room”, dar „hold-up”? De ce s-au instalat, cuceritoare, pe străzi și în case de oameni? De ce nu sînt izgonite, cu un picior în spate, din cafeneaua unde și-a scris Verlaine poezia?

vă...) ofensiva vocabularului de peste Ocean. Umblînd pe străzile Parisului, îți dai seama, cu amar, că americanii au organizat baze nu numai în împrejurimile Parisului dar și în dicționarul limbii franceze.

Priviți fotografiile înfățișînd momente ale străzii. Un local în Place Pigalle și cu femei goale (adică strip-tease) se cheamă pe englezește „Pigall's”.

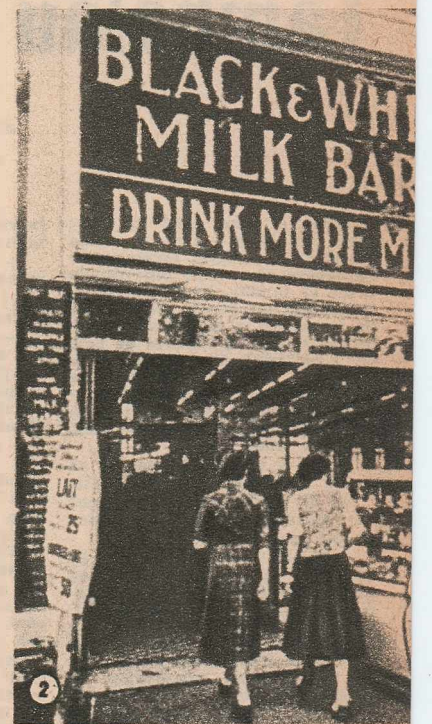
Un alt local, mai de lux și pe Champs Elysées, „Lido” poartă inscripția „Real snack bar”. Nu puteau fi, cu nici un chip, utilizate cuvintele varieté sau cabaret? Un vînzător face reclamă cîrnașilor. De ce „Hot dogs”? A dispărut cuvîntul corespunzător din franțuzește? O carte de succes, era, pînă de curînd în general, o carte de succes. Acum se cheamă best-seller. Un om de afaceri era pînă de curînd, în general, un om de afaceri. Acum

Este evident că întrebarea tristă pe care ne-o punem noi aici, în aceste rînduri, și-a pus-o — era cu neputință să nu și-o pună — cultura franceză. Molière a murit de mult, dar amintirea lui obligă. Îngrijorați, așadar, cîteva (35 la număr) dintre scriitorii de frunte ai Franței au înființat, nu prea de mult, sub președinția lui Georges Duhamel, un „oficiu al vocabularului francez”, al cărui scop este,

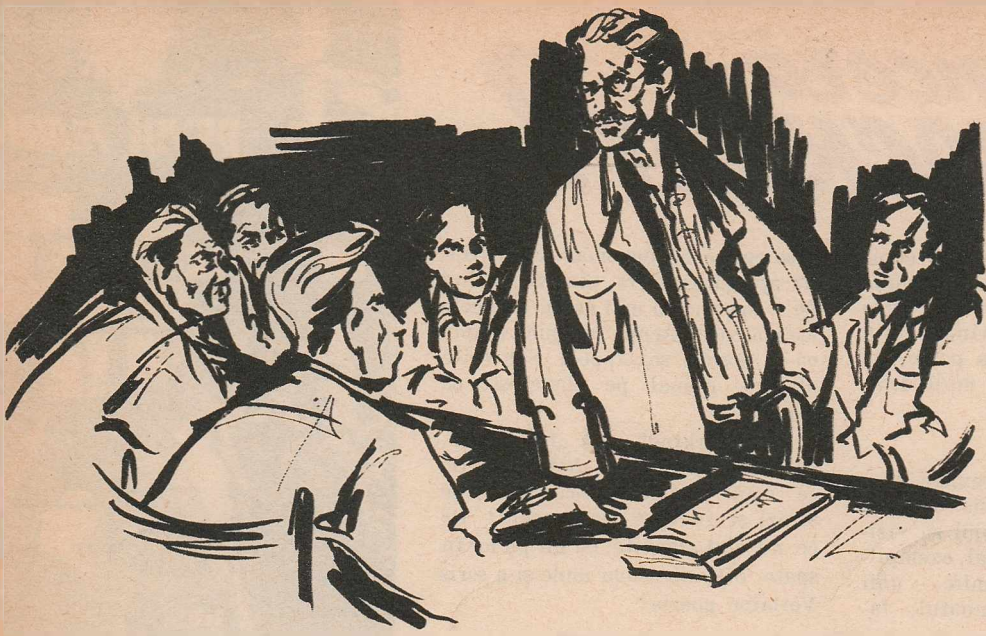
cum silit ironic remarcă articolul din „The New York Times Magazine” ca „franceza să rămîna franceză”. Iată un țel. Oficiul a pornit să cerceteze cotidienele franceze, considerate pe drept cuvînt delictenții principali în materie de import (sau poate contrabandă) de vorbe. Oficiul a inițiat un sondaj în mase, cerînd părerea oamenilor cu privire la necesitatea uneia sau alteia dintre expresiile introduse în circulație la stimulentele Americii. Oficiul activează și opinia sa irită pe editorii revistei în care și-a publicat Joseph Wechsberg ironia.

În fața ringului unde se desfășoară una dintre cele mai interesante și semnificative bătălii culturale ale Occidentului, unii încurajează pumnii coca-colei, alții — între care și noi aici — mîna fină a limbii din care s-a născut „Candida”

↑
Taieturi din presa franceză care demonstrează cum cuvintele și expresiile pur americane au invadat vocabularul francez.

1-2-3. Toate aceste firme și inscripții par să-ți înfățișeze aspecte dintr-un oraș american. Și, totuși, se află în capitala Franței...

Tămbălău cu Iancu Balogh

— schiță —
de Stela NEAGU

Ilustrație de Tia PELTZ

Total e bine când se sfirșește cu bine — zice o veche vorbă de-a noastră, bătrinească. Să vedeți că a ieșit bine pin-la urmă și la noi, la secția freze, tămbălău cu Iancu Balogh. Și ce tămbălău a mai fost! Parcă Mihai Balogh e vinovat de cele ce a pățit! Dar de unde! Ce putea ști el, bietul, acum zece ani când venise cu mînzul acela, finindu-l de grumaz ca pe un berbec, de ce-o să iasă pină la urmă.

Dar s-o iau de la capăt, să ajung cu bine pină la sfirșit. Va să zică, vine acum zece ani Mihai cu fi-su și mi-l aduce plocon mie.

— Vasile — îmi spune — tu ești cel mai bun maistru de la noi. Ia-l pe asta — e feciorul meu — și fă frezor din el. Copilul prim-maistrului a prins repede meșteșugul. Mărul n-a căzut departe de pom. Iancu avea parca metalurgia în sine. În doi ani a devenit unul din cei mai buni frezori. Făcea roți dințate, helicoidale, se juca cu lucrările precise de noțiuni de milimetru. Calculele le făcea ușor, fiindcă seara umbra la liceul seral și era un matematician de prima clasă. Și tat-su era mulțumit de el. Îl vedeam pe Mihai oprindu-se și privind adeseori cu ochii săi mici, de după ochelari, cu ramă subțire, la odrasla. Pleca apoi, răsuindu-și sfirșurile mustății de hugar și tușind mulțumit.

După ce a devenit caldă, Iancu n-a mai stat la noi decât un an de zile. Al dracului fiul prim-maistrului! A terminat liceul, apoi a dat examen la politehnică și a fost primit la mecanică. Tare fâlos mai era Mihai:

— Ai văzut, Vasile, ce mi-a făcut împelițatul! — îmi zicea, arzînd satisfăcut un răsucit mustății sale vestite.

Ei, șase ani n-am prea știut multe despre feciorul lui Mihai. Din când în când mai aducea vorba tat-su despre el, că învață bine, că primește bursă, că profesorii sînt mulțumiți și alte cele...

Într-o zi, astă-vară, Mihai a venit la mine strălucind de fericire ca un soare, vestindu-mă că Iancu nu mai e Iancu, ci inginerul Janos Balogh, că fi-su a luat diploma și a fost repartizat chiar la fabrica de unde a plecat, adică la noi.

Peste trei zile inginerul șef a venit în secția noastră însoțit de un tînar. Când m-am uitat mai atent, am văzut că nu era altcineva decât miniatură perfectă a mustății de hugar, de culoare șargă, vestită în toată

fabrica, a prim-maistrului Balogh.

— Iancu, tu ești, ăla, nătă-răule!

El a zîmbit, a venit cu mîna întinsă:

— Eu sînt, nene Vasile, cum, nu mă mai cunoști?

Afflărăm curînd rostul prezenței lui Iancu în secție. Inginerul Janos Balogh, proaspăt absolvent al politehnicii, feciorul prim-maistrului nostru, a fost numit șeful secției. Inginerul șef ne-a rugat să colaborăm cu el, să-l ajutăm și să-i dăm ascultare. Mă uitam la fruntea încrețită a lui Mihai, în timp ce ni se făcea această comunicare. Numai la așa ceva nu se așteptase; șiam perfect ce se întîmplă în mintea lui, căci, drept să spun, nici eu nu mă simțeam în apele mele.

„Cum, Iancu ăsta, căruia eu i-am arătat prima oară din ce se compune o freză, să-mi fie acum șef?” Dar, în ce mă privește, am lepdat de îndată gîndul ăsta. Omul a învîștat carte, acum știe mai multe ca noi, e deci drept să ne fie șef; mai ales că a plecat la școli din mijlocul nostru, al muncitorilor. Vedeam însă după chipul său stacojiu că, totuși, Mihai Balogh nu se împăca de fel cu comunicarea.

În prima lună nu s-a întîmplat mai nimic deosebit. Mihai își spunea fiului: „băiete”, ori „Iancu”, iar el i se adresa „tată”, ori „bătrîne”. Era armonie și liniște în secție. Dar trăiam ca pe mare: cînd cerul e mai frumos, mai senin, atunci poți să te aștepti la cea mai năprasnică furtună. Așa a fost și la noi. Într-o singură lună Iancu și-a cîștigat respect și simpatie; era foarte competent, ceea ce ne arăta că nu și-a pierdut vremea la politehnică. Dar, în prima lună, năzdrăvanul de Iancu, șiret ca o vulpe, nu făcuse nimic alt' decât să cerceteze cu atenție tot ce se întîmplă la secția freze: ce lucrăm, cum lucrăm, capacitatea mașinilor, oamenii, tot, tot.

După trecerea primei luni îl convoacă pe prim-maistru, adică pe tătine-su, pe toți maistri de schimb, adică și pe mine, și pe cei mai vechi și mai buni lucrători la o constatare. Aici a început tămbălău cu Iancu Balogh. Fără multă introducere, tînarul nostru ne-a avîrlit în obraz că la noi în secție se lucrează după metode învechite, că nu sînt dispozitive la piesele de mare serie și că principala noastră nealță de pe freză e menghina. Că, de pildă, o piesă

KB-13 se lucrează în patru ore, cînd printr-un simplu dispozitiv (ne-a explicat pe loc cum ar veni) s-ar putea lucra în maximum o oră. Mihai, care lucrează de 30 de ani în uzină, cînd a auzit de metode învechite, s-a făcut roșu la față și a mormăit pe sub mustăți:

— Și... ai venit tu, deșteptule, să ne înveți cum se lucrează?

Cu toate acestea și el și noi a trebuit să admitem că Iancu are dreptate; noi nu lucrăm cu dispozitive. Și e bine știut că un bun dispozitiv nu e altceva decît o inovație. Să vedeți ce propune năzdrăvanul de fecior al prim-maistrului. Într-unul din scările a fabricii, unde ar trebui să se facă aceste dispozitive, e mică și nici într-un an nu ar putea realiza sculele și dispozitivele de care avem nevoie. Să le facem la noi, în secția freze.

— Unde la noi? — întrebă prim-maistrul Balogh.

— Pe frezele noastre — răspunse inginerul Balogh.

— Cum pe frezele noastre?

— Uite, tată: de luna viitoare scoatem din producția de plan ultimul rînd de freze, opt numai, și hăgăm acolo în lucru dispozitive. Eu voi face proiectele și toate desenele.

— Opt freze? Să scoatem din producție un șert din totalul numărului de mașini? Iancu, ai numebun! Și planul cum îl vom face?

— În luna respectivă nu vom îndeplini planul exact cu un șert. Dar cînd vom avea dispozitivele, vom recupera de zece ori piesele cu care am rămas datori.

Mihai s-a sculat furios și, trîntindu-și carnețelul de notițe pe masă, a urlat citit l-a finit gura:

— Cit sînt eu aici, se va face planul și nu va fi scoasă nici o mașină din producția planului! Ai înțeles, domnule inginer?

De la ședința tămbălău s-a extins la gazeta de perete. Inginerul Balogh a scris acolo un articol și a expus cele arătate la ședință. A doua zi, la gazeta, exact lingă articolul lui, a apărut un altul, scris de prim-maistrul Balogh, în care ideea scoaterii mașinilor din producție pentru fabricarea sculelor și dispozitivelor era făcută curată sinucidere.

Tămbălău s-a lăsat apoi la prima ședința de producție, unde maistrul Mihai Balogh a spus despre șeful și fiul său că

e un mucos cu mîntea pleacă de-acasă, în schimb inginerul Janos Balogh a vorbit cu multă căldură despre tatăl său, arătînd că e un maistru de mina întii, dar că nu înțelege că azi, în industrie, tehnicitatea înaltă și automatizarea au cuvîntul. Ședința s-a lungit pină la unsprezece noaptea, fiindcă foarte mulți muncitori și-au spus părerea. Unii erau de partea lui Iancu, alții de partea tatălui său. Dar cei mai mulți au apărut punctul de vedere al tînarului inginer.

De atunci Mihai umbra prin secție ca un leu în cușcă. Din „nemernic” și „obraznic fără pereche” nu-l scoțea pe fiu-său.

— Auzi, nemernicul — îmi spunea — toată noaptea lucrează acasă la desenele pentru dispozitive! Dar lasă, va pupa el mașini cînd o să-mi văd eu ceafa!

Acum, tată și fiu se adresau unul altuia cu „tovarășe inginer” și „tovarășe prim-maistru”. Dar molima cu tămbălău lui Iancu Balogh s-a întins în toată secția. Praf s-a ales din armonia secției freze, care s-a împărțit în două tabere: una, mult mai mare, de partea fiului, cealaltă de partea tatălui. Pină și frații Popovici, amîndoi frezori, frați gemeni, care se asemănau atîta între ei încît trebuia să însemni pe unul cu creta pe spate ca să știi care-i celălalt, s-au luat la ceartă fiindcă unul era de partea inginerului, iar celălalt de partea prim-maistrului.

În ultima zi a lunii, inginerul Balogh l-a chemat pe prim-maistrul Balogh, i-a dat în mînă 23 desene de dispozitive și i-a spus că începînd de a doua zi, întii iulie, va trebui să le dea în lucru la cele opt mașini din ultimul rînd de freze ale secției. Să se îngrijească de materialul necesar de la magazie. Mihai a plecat cu desenele, dar n-a făcut nimic. A doua zi a lăsat la secretara directorului o cerere prin care solicita să fie mutat în altă secție.

Pe la orele zece secretara directorului a coborît val-vîrtej în secția freze, căutîndu-i pe „nebanii de Balogh” și chemîndu-i urgent la director. S-au dus amîndoi. Ce s-o fi întîmplat acolo, nu știu! Fapt e că năzdrăvanul de Iancu a avut cîștig de cauză... Mihai a descins în secție ca un tîgru în arena de circ, a oprit producția pe cele opt mașini din ultimul rînd și a dat în lucru buclucele dispozitive concepute de iubitul său fiu.

Pină la sfirșitul lunii, de bine, de rău, ne-am tîrît în bună pace... Dar explozia pletei în aer. Căci la sfirșitul lunii am îndeplinit doar 75 la sută din plan — bineînțeles și cele 23 de dispozitive — fiind declarați, după trei ani de glorie ca fruntași imbatabili, ultima secție a uzinei.

A doua zi, la 1 august, inginerul Iancu Balogh a chemat pe prim-maistru, adică pe tat-su, și pe mine, spunîndu-ne cu cea mai deplină seninătate că nu face nimic că azi sîntem ultimii, fiindcă în luna aceasta, cu ajutorul celor 23 de dispozitive care străluciau pe masa lui, vom recupera totul. A dat sarcină ca imediat să punem dispozitivele pe mașini. Prim-maistrul Balogh nu zicea nimic, dar furia mocnea în el ca lava unui vulcan, gata să erupă. Cînd s-a ieșim pe ușă, inginerul ne-a întors:

— Ah! Am uitat! V-aș ruga să mă însoțiți pină în secția turnătorie, ca să dăm celor de acolo steagul de secție fruntașă. Știți că ei au ieșit primii!

Pină aici i-a mers lui Iancu Balogh cu năzdrăvaniile! Pină aici, fiindcă bietul Mihai n-a mai putut înghiți mai departe.

— Eu să duc steagul? Steagul care a stat aici trei ani și pe care tu, într-o lună de zile, prin nesocotințele tale, l-ai pierdut? — a zberlat el.

S-a văzut că situația cu „Baloghii” nu mai poate dăinui. Și, dat fiind că bătrînul lucra de treizeci de ani în fabrică, dat fiind că li era totuși tată, a rămas în secție, iar năzdrăvanul de fi-su a fost mutat la secția strungărie.

În urma lui au rămas 23 de dispozitive de a căror ingeniozitate ne-am dat seama în zilele care au urmat.

Priveam uimit, cu Mihai, cum lucrează frezorul cu dispozitivul pentru piesele KB-13. Într-o oră se realiza o piesă, nu ca înainte — o piesă în patru ore. În opt ore, frezorul a dat opt piese; înainte dădea două.

— Măi Mihai — i-am spus prim-maistrului, care-și smulgea nervos mustața, în timp ce privea cele opt KB-uri 13, făcute în ziua aceea — n-a fost de loc prost inginerul Janos Balogh...

În ziua de 18 august, spre deplina mulțumire a întregii fabrici, secția freze și-a îndeplinit planul pe luna august. Într-adevăr o frumoasă realizare: prim-maistrul Mihai Balogh a cerut material în plus, de la magazia centrală, pentru piese care trebuiau lucrate în septembrie. La 1 septembrie cei de la turnătorie ne-au adus steagul înapoi. Am făcut cu ocazia aceasta prim-maistrului o mică observație:

— Vezi, Mihai, el l-a pierdut, tot el l-a adus înapoi...

N-a sis nimic. A oftat o dată din toți bojocii și s-a așezat la masă, scufundîndu-se în studierea unei schițe. După o tăcere lungă l-am întrerupt:

— Ce-i asta?

— Nimic, Vasile.

— Cum? Ai secrete față de mine?

S-a ridicat, a aruncat desenul cit colo și mi-a spus furios:

— Ce secrete? E o schiță începută de Iancu pentru un dispozitiv la carcasa mari VD-5. Două zile lucrăm la o asemenea carcasă.

Am luat schița neterminată în mînă și m-am uitat peste ea.

— Isteașă chestie, nu? Cu așa un dispozitiv am lucra o carcasă în patru ore — zise el.

— Hm! Da! Frumos — zice eu. Și ce-ai de gînd să faci?

— Hm! — face, de astă dată, Mihai. Iancu a mai avut în cap multe dispozitive. Aș vrea să scoț din producția de plan cele opt freze din ultimul rînd și să le pun să facă dispozitive. De mirare mi s-au înmuiat picioarele. În timp ce-mi trăgeam scaunul sub mine, mă holbam la Mihai cu niște ochi cit cepele. Sînt om liniștit și pașnic din fire; pină atunci mă reținusem, căutînd să mă amestec cit mai puțin în scandalul dintre tată și fiu. De data asta, însă, n-am mai putut răbda nici eu. Am sărit de pe scaun și m-am repezit la Mihai:

— Atunci de ce l-ai alungat? Dacă vezi că are dreptate, de ce nu-i ceri iertare? De ce nu te-ai dus să ceri să fie adus înapoi?

Prim-maistrul stătea frînt la masă și-mi asculta dojana fără să clipească. Într-un tîrziu îmi spuse:

— Am fost la director să-l cer înapoi, dar cîci nu mai depinde de el. Să vorbesc cu cei de la strungărie. Acolo nu mă duc. O să ridă ăia de noi, dacă mă duc să-l cer înapoi.

— Ei, atunci n-avem ce face!

— Asta s-o crezi tu! Noi avem nevoie de dispozitive.

— Da? Atunci du-te de cere-i iertare și roagă-l să ne facă schițele.

MOZAIC

— Asta niciodată! Nu pot s-o fac... înțelegemă! Dar uite ce vom face: vii după-masă la noi acasă — eu nu știu nimic de asta, voi fi plecat chiar — și tu, în numele secției, îl rogi să termine desenele.

La început nici n-am vrut să aud de așa ceva. „Ce, cu mina mea vrei să scoți castanele din foc?” — i-am spus. Dar Mihai s-a rugat, m-a implorat, m-a amenințat, până am căzut de acord.

În după-amiaza aceea m-am dus la Ianci. La colțul străzii m-am infilțat cu prim-maistrul:

— Du-te! E acasă — a clipit el, șiret, din ochi.

Ianci m-a primit prietenos. Când a auzit ce vint m-duce, s-a apucat imediat de schița pentru dispozitivul carcasei. Băiat de aur feciorul prim-maistrului! Nici nu m-a întrebat nimic de tat-su. Bănuia, năzdrăvanul, ceval!...

De atunci, fiecare după-amiaza mi-o petreceam la Ianci. Desenele pe care mai le dădea seara, i le puneam pe masă, dimineața, lui Mihai, tat-su, care le și băga în lucru pe cele opt freze scoase din producția de plan. Ianci mă mai întreba de una, de alta, de prin secție. Eu îi răspundeam și el me dădea sfaturi: asta așa, aia pe dincolo. Peste o săptămână ne-am dat seama, și eu, și Mihai, că de fapt fi-su conducea secția de acasă. La sfârșitul lunii septembrie, când secția freze a dat două planuri, prim-maistrul și maistrul de schimb au fost chemați la conducere. Aici au fost felicitați, ridicăți în slăvi și premiați. Prim-maistrul era gata-gata să leșine. A tipat acolo că de fapt nu lui și nouă ni se cuvin laudele, și a refuzat să ia prima. Două zile a tot alergat de la director la inginerul-șef, de aici la serviciul producție, apoi la organizarea muncii, la cadre. După două zile l-am revăzut parcă întinerit.

— Mă, Vasile, și-am spus eu acum zece ani, când l-am adus pe împelțatul aici, că Ianci e drac curat? Se apucase, mă, și la străngărie de nu știu ce drăcovenii de inovații.

— Spune o dată, omule — fi intrerup nervos — ce-i cu Ianci?!

— Cum ce-i? Da' ce crezi tu, de ce m-am bătut două zile? Mi-lene Ianci va fi la noi, la freze. Dar vezi, el nu știe că eu am umbiat să-l aduc. Să nu cumva să suflă o vorbă!...

A doua zi inginerul Janos Balogh a preluat frâiele mult încercatei noastre secții. Am fost de față când Mihai, cu o mustră de taur infuriat, gata să împungă, i-a spus fiului:

— Ascultă, mucosule, să nu crezi că dacă ești inginer poți să îi-o iei în cap! Am acceptat să te înșorci, după ce m-a rugat tovarășul director. Așa că, să-ți cunoști lungul nasului.

— Bine tată, așa voi face, precum zici matală — a zâmbit Ianci, străngărește.

Știa pesemne, năzdrăvanul, ce se întâmplase, dar s-a făcut că nu știe nimic. Băiat de aur feciorul prim-maistrului!

...La noi, la secția freze, e iarăși liniște și armonie. Prim-maistrul Balogh îi zice, ca și înainte, inginerului Balogh „Ianci, băiete”, iar inginerul Balogh, prim-maistrului „tată” sau „bătrâne”: dăm de două ori mai multe piese decât cu trei luni în urmă. Până când va dura această liniște? Cine știe ce mai ocaze capul năzdrăvanului de fecior al prim-maistrului!... Dar, în tot cazul, după cum se vede din povestea mea, tîmbăliul cu Ianci Balogh deocamdată s-a terminat. Am spus eu de la început că este o veche vorbă, bătrânească: „totul e bine când se sfârșește ca bine”!

VITRINA

DUMITRU CORBEA: „Nu sînt cîntăreț de stele”

Într-un volum elegant, Dumitru Corbea și-a strîns laolaltă producția poetică a unui sfert de veac (1936-1960). Titlul „Nu sînt cîntăreț de stele”, împrumutat de la cartea apărută cu două decenii în urmă, caracterizează sugestiv crezul artistic și politic al autorului.

Recentul volum selectează versuri din cărțile „Sînge de țaran” (1936), „Război” (1937), „Nu sînt cîntăreț de stele” (1940), „Candele păgîne”, „Hrisovul meu” (1947), „Anii tineri” (1951), „Versuri alese” (1954) și „Pentru inima ce arde” (1955).

Un ciclu de lucrări inedite completează volumul. Interesante sînt poeziile inspirate din călătoria făcută de Dumitru Corbea prin R.D. Vietnam. Noutatea și profilul original ale acestui ciclu trebuie căutate în perspectiva istorică din unghiul căreia își exprimă sentimentele călătorului pe aceste îndepărtate meleaguri. Întîlnirea cu peisajul nou al unei lumi îndepărtate a prilejuit un colocvii pasionat despre oamenii care cunosc pentru prima oară în istoria lor milenară bucuria libertății:

Vestigiiile unei vechi culturi...

Acum un sfert de veac, un păstor, pe nume Ali Djur, a găsit într-o peșteră din munții Mung (Asia Centrală) un manuscris extrem de vechi, scris într-o limbă necunoscută savanților.

Bănuindu-se că asemenea manuscrise s-ar mai putea găsi în împrejurimi, s-au început cercetări în jurul unei fortărețe numite a lui Abargar. Strădaniile au fost răsplătite din plin. Au ieșit la iveală un număr de 80 de documente scrise pe piei și pe fișii de mătase. Studiarea lor a dus la concluzia că ne aflăm în fața unor manuscrise datînd din epoca statului Sogdian, de acum mai multe mii de ani, stat locuit de strămoșii tadjicilor și uzbekilor. Filiala din Leningrad a Institutului de orientalistă va începe în curînd publicarea acestor documente unice referitoare la limba sogdienilor.

„Kim s-a oprit pe digul din orezării. / Și privește întinderea covorului verde. / Toată delta Fluviului Roșu este a lui / Și parcă ar vrea, pătimaș, s-o dezmierte. / Pămîntul e-al nostru! strigă Kim. / Nu ni-l fură francezii, nici japonezii. / De sute și sute de ani, ne-ncetat / Cu singele lor l-au udat vietnamezii” („Pe dig”).

Această ultimă carte de versuri, de o matură unitate, oferă imaginea cuprinzătoare a evoluției poeziei lui D. Corbea.

O carte utilă

La ultima trecere în revistă a formațiilor artistice de amatori au suit pe scenă mii de brigăzi artistice de agitație. Sute de mii de oameni ai muncii au vizionat spectacolele lor emoționante și pline de combativitate. Astăzi brigăzile artistice de agitație au devenit o largă mișcare de masă. Adesea s-au făcut auzite cereri îndreptățite, venite din partea activiștilor culturali, a instructorilor și membrilor brigăzilor artistice, de a se tipări o lucrare de generalizare a experienței obținute de-a lungul anilor de acest gen de artă atât de iubit de oamenii muncii. Recent „Editura Politică” (Redacția probleme sindicale) a tipărit o asemenea lucrare. Cartea poartă titlul: „Brigăzile artistice de agitație, o mișcare de masă” iar întocmirea ei se datorează poetului Ioan Meitoul.

În cele șapte capitole ale cărții (Ce sînt brigăzile artistice de agitație?, Conținutul activităților lor, Colectivul de creație, Instructorul artistic, Interpretii și prezentatorul, Realizarea spectacolului de brigadă, Muzica și dansul — elemente auxiliare în realizarea spectacolului), autorul dezvăluie rînd pe rînd trăsăturile esențiale ale activității brigăzilor artistice de agitație, oferind totodată îndrumări prețioase pentru instructorii, activiștii culturali și artiștii amatori.

Mihai BENIUC

Slava la și-a vremii noastre

Se desprinde mărul de pe creangă,
Sunetul se pierde de talangă,
Dar din simburii în al țărnei pîntec
Iese colțul verde la lumină,
Iar din sunet crește-n inimi cîntec —
Sub omăt visează o grădină.

Tu să plîngi cu fața la pîrete
Că te-au sărutat atîtea fete?
Se boltesc aducerile-aminte
Ca tunele gata să primească
Vălmășagul apelor, să intre
Grele-n lacuri noi, să clocotească!

Esti hidrocentrală printre gînduri,
Iar de pică frunza rînduri-rînduri
Risipită-ntr-un amurg toamnătic,
Fă uzina ta scînteie să dea,
Fă să nu se simtă singuratic
Un bărbat visînd la o femeie!

Fă-i pe toți viața s-o-ndrăgească,
Nouă, plină, caldă, omenească,
Viața dăruită nu de ceruri,
Ci croită pe măsura lumii
De acei ce flăcări scot din geruri,
Pine pentru toți din sinul humii.

Punte fă-te-n zare după ploaie:
Curcubeu ce arcu și-l îndoie,
Iar din jalea veche și amară
Împletește tu cu mina coardă
Și săgeată-aruncă-n primăvară
Inima-ți să sune și să ardă.

Săgetează gaia ce se-nvîrte
Căutîndu-și nevăzută pîrte
Către pui cu puf de fulgi din soare,
Către cîntul nou ce se-nfiripă,
Gîngurit de slobode ogoare,
Din uzini zburînd clipă de clipă.

Fă-te stea, despică-ți drum spre astre
Întru slava ta și-a vremii noastre!

ACTUALITĂȚI LITERARE DE PESTE HOTARE

● „LUME FĂRĂ RĂZBOI” se intitulează volumul de mare actualitate al savantului britanic John D. Bernal. Autorul analizează pe baze de date concrete imensele avantaje pe care le-ar oferi omînirii o reală coexistență pașnică. Scrisă cu mult spirit de răspundere și izvorită din conștiința unui om într-adevăr preocupat de soarta lumii, cartea savantului britanic este totodată și un drastic avertisment dat tuturor ațîțătorilor la un nou război.

● S-AU ÎMPLINIT 75 DE ANI de la nașterea marelui reporter ceh Egon Ervin Kisch (mort în 1949). E.E. Kisch a debutat în 1904 cu poezii, după care a scris o serie de nuvele și schițe umoristice. Autor a peste 30 de cărți, călător neobosit prin toate continentele lumii, acest maestru al reportajului modern a scris și un roman din viața praghezilor, intitulat „Păstorul fetelor”. De curînd, romanul a fost tradus și editat în numeroase țări europene.

● ÎN REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ a apărut o antologie cuprinzînd poezii, schițe, nuvele și fragmente de roman scrise de muncitori germani de

toate categoriile, începînd de la furnaliști și pînă la brigadierei din agricultura socialistă. Volumul se bucură de mare succes. Prima ediție s-a epuizat în foarte scurtă vreme.

● CA ROD AL COLABORĂRII comuniste de istorici sovietici și germani au apărut pînă în prezent la Berlin, sub titlul generic „Imperialismul german și cel de-al doilea război mondial”, un număr de volume care relatează, pe bază de documente strict autentice, evoluția imperialismului fascist german. Volumele poartă titlurile: „Așa a început crima”, „În fața Moscovei și la Stalingrad a venit decizia”, „Popoarele rezistă”, „Bilanțul”, „Agresori fără șanse”, „Sentința de la Nürnberg e valabilă”, „Ideologia crimei și a dezumanizării” și „Revanșarii din nou la lucru”.

● LA PRAGA, în editura „Artia”, a apărut un interesant volum de reportaje, sugestiv intitulat „Soare deasupra Caucazului”. Cartea este rodul unei călătorii în U.R.S.S. a lui Iosef Styrsa, al cărui text este ilustrat de numeroase fotografii artistice făcute de Vilém Hackel.

LITERAR

← „Mușchetarii... măgăriei sale”
în plină acțiune!

du-l pe Cocoșel și venind de hac Vulpilor, care nici nu merită iertare. Pe acest text, linear dar bine potențat dramatic, actorii au brodat acele momente de bufonadă și improvizare prin care eroii devin încă și mai fermecători în ochii copiilor, și micul conflict se valorifică. Frumos colorat și agreabil pigmentat cu muzică, spectacolul folosește o stilizare de bună calitate. Din fericire, aici nu se miorlăie, nu se mormăie și nu se cotodăcește. Personajele animaliere au fost obținute prin caracter. Bunăoară, în scena trezirii de dimineață, Dem. Savu apare pur și simplu într-o pijama, cu câteva linii pe obraz, cu nelipsita coadă și — prin felinitate, prin flegmatism, printr-o răceală aparentă întreruptă de bruște salturi de inițiativă — e Pisica! Unele animale au fost costumate „pină-n dinți” — Cocoșul, de pildă; pentru altele, actorii au folosit doar o mișcare specifică, un element de deghizare sau o sugestie de grimă; și tocmai această varietate odihnește, amuză.

★

Ursulețul, Motănelul și Cocoșelul nu s-au mai putut

iată, în mare, subiectul piesei. Însă tot ceea ce în primul spectacol era schițat și improvizat, aici e fixat și majorat: în primul rând, animalele care se devotau din prietenie, devin acum adevărați campioni ai faptei de laudă; textul, care dincolo era mai mult o canava, acum se impune și uneori se înobilează prin vers; muzica iese în primul plan, cupletele se înmulțesc, spectacolul decurge uneori ca o operetă; clovneria muzicală și acrobația sînt preluate de doi profesioniști de la Ciroul de stat; costumele devin elaborate și strălucitoare; grima succintă devine uneori mască. Dar, în general, înfreg spectacolul, evoluind la un bun nivel artistic și câștigînd în amplitudine de ton și eleganță, pierde tocmai ceea ce avea primul mai nou și mai prețios: spontaneitatea, umorul naiv și sănătos, precum și cuplul Lucian-Savu, o achiziție ce ar fi trebuit menținută. E drept că și tema — aceeași de fapt ca și în primul spectacol — ne parvine de astă dată printr-o cale mai puțin directă: acum luptăm pentru Privighetoare, pe care nici n-am apucat s-o cunoaștem și s-o iubim, pe cînd Cocoșelul era un prieten apropiat al copiilor. Simțind probabil că mesajul parvine într-un mod mai puțin emoționant, actorii au înmulțit puțin prea mult în prima parte a spectacolului recomandările cu caracter educativ.

„Cocoșelul neascultător” și „Mușchetarii... măgăriei sale” ne propun două formule de spectacol pentru copii, foarte diferite. Considerîndu-le comparativ, preferința noastră se îndreaptă către prima. Considerîndu-le în bloc, nu putem decît să felicităm Teatrul „C. Nottara”. Adresate copilului prin conținutul lor educativ, spectacolele sînt lucrate la nivelul optim al teatrului, cu o exigență fără compromis în toate direcțiile.

După propriile mărturisiri, colectivul acestor două prime spectacole pentru copii are de gînd să meargă cu pași repezi înainte. Într-atît încît la anul eroii actualelor piese vor putea fi regăsiți în... cosmos!

Viorica FILIPOIU

NU NUMAI COPIII APLAUDĂ!

La sfîrșit de stagiune, Teatrul „C. Nottara” ne-a făcut o surpriză îmbucurătoare: două spectacole pline de vervă, de fantezie, de exuberanță coloristică și muzicală se deschid în fața ochilor incințați ai copiilor, ca o pagină frumos zugrăvită dintr-o carte cu povești. Sînt „Cocoșelul neascultător” și „Mușchetarii... măgăriei sale”, două spectacole care-i învață pe cei mici ce este prietenia, ce frumos e să trăiești armonios într-un colectiv, cum trebuie să sari pentru tovarăși la nevoie și ce înseamnă solidaritatea în lupta împotriva dușmanului.

Au venit pe lume două spectacole utile și frumoase pentru copii; dar nu numai atît. Evenimentul e mult mai cuprinzător.

Într-adevăr, la Teatrul „C. Nottara” e pe cale să se formeze un colectiv cu inițiativă creatoare pe tărîmul atît de delicat, cu exigențe atît de mari, al acelei munci de educație a micuților, ce se face de dincolo de luminile scenei. Cîțiva actori frunțași ai Teatrului „C. Nottara” — Ion Lucian, Dem. Savu, Tudorel Popa, I. Gimă, Tilda Radovici și alții — iubitori de căutări înnoitoare, încep să spună un cuvînt nou în ceea ce privește teatrul pentru copii. Ion Lucian semnează la „Coco-

șelul neascultător” dramaturgia, regia, grima, costumele și, împreună cu Ion Luscov, scenografia; și tot el împarte paternitatea „Mușchetarilor” cu Virgil Puicea, unde își asumă și regia, păstrîndu-și și unul din rolurile prime. Ion Lucian e și în alt sens un animator: nu-i slăbește din mînă nici o clipă. Cu un fel de complicitate șăgalnică dar plină de autoritate, „Ursulețul” — personajul intruchipat de Ion Lucian în cele două piese — ține în permanentă legătură cu sala, îi obligă pe copii să aleagă atitudinea cea justă, să „influențeze” așa cum se cuvine mersul evenimentelor, să devină sfințnici buni ai eroilor...

Dar piesele astea pentru micuți au scos la lumină încă un eveniment demn de consemnat. S-a născut un nou cuplu de comici! Să-l denumim cuplul Lucian-Savu. Cei doi actori — care devin „cuplu” prin comunicarea imediată pe care încep s-o obțină între ei în scenă — pornesc de la umorul de replică, atacă „gagul” de estradă, practică pantomima și clovneria muzicală și nici de la puțină acrobație nu se dau în lături. Ceea ce reușesc să facă Ion Lucian și Dem. Savu în „Cocoșelul neascultător” cu un simplu cear-

șaf sau cu o scîndurică, e de-a dreptul incîntător! Scîndurica, bunăoară, capătă funcții nenumărate și devine pretext de pantomimă; pînă la urmă și tobogan pentru lunecuș, ba chiar Dem. Savu, luîndu-și vînt din vîrfurile plănșetei, dispăre, ca să fie regăsit tocmai sus, hăt, la sufită, dîndu-se huța într-un leagăn de frînghie!

Dar să ne apropiem o clipă de „Cocoșelul neascultător” (așa cum a fost el reluat de Teatrul „C. Nottara”). Subiectul e foarte simplu. Cocoșelul (Luluca Lipovan), Ursulețul (Ion Lucian) și Motănelul (Dem. Savu) sînt legați printr-o prietenie cinstită, veselă și armonioasă. Dar Cocoșelul (șanșos, simpatic și tenoral în interpretarea Luluicăi Lipovan) are un defect: e lăudăros, și de aici i se trage tot ponosul. Cumătra Vulpă (Ion Ignat) îl înhață. După cum știți, însă, cu puterea prieteniei nu-i de glumit! Ursulețul, Motănelul, Iepurașul (Tilda Radovici-Lucian) și Corbul-poștaş cu trotinetă (Tudorel Popa) pornesc într-o expediție de ajutorare, salvînd-

→ Motănelul și-a scos o masea! Dar chiar și clipelile grele trec pe nesimțite cînd te așli între prieteni.

Cu inima plină de bucurie

Fotoreportaj de Eugen IAROVICI

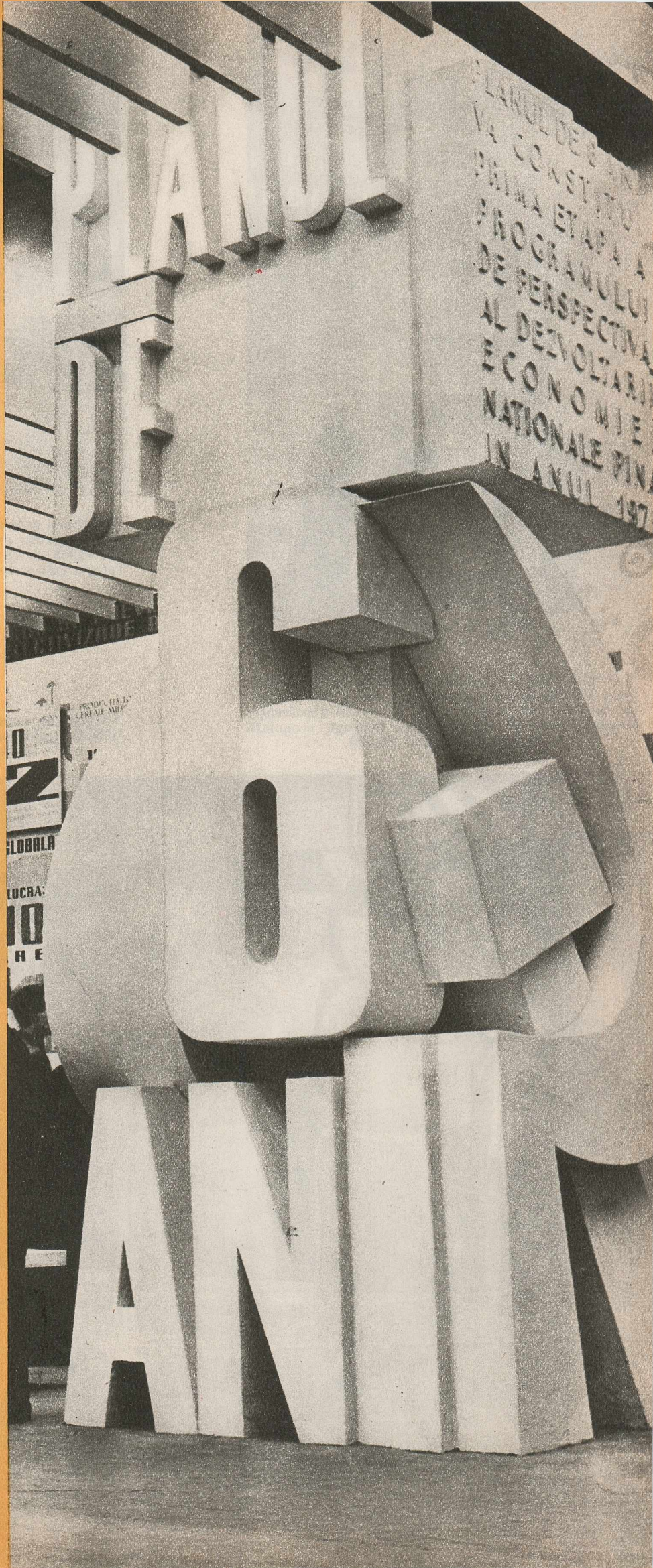
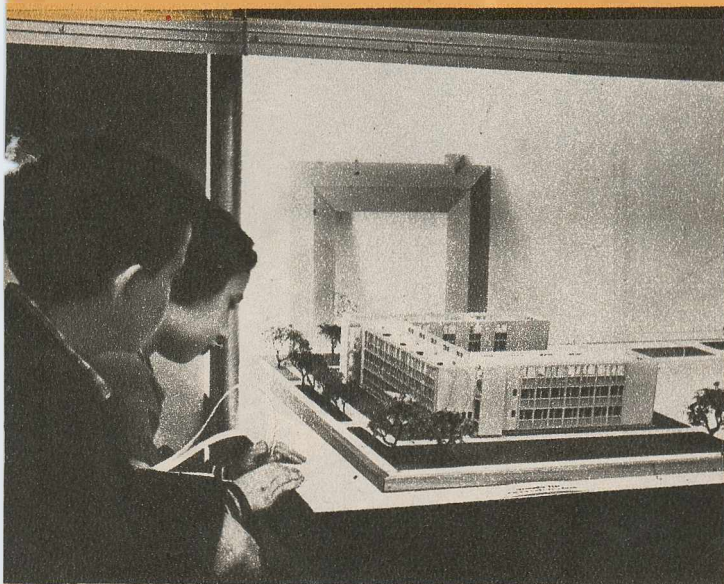
„Cu inima plină de bucurie mulțumim celor ce ne fac viața din ce în ce mai bună, mai frumoasă“. Fraza aceasta am citit-o în registrul de impresii al expoziției „Planul de Dezvoltare a Economiei Naționale pe Anii 1960-1965 și Programul Economic de Perspective“, deschisă de curînd la Palatul Republicii.

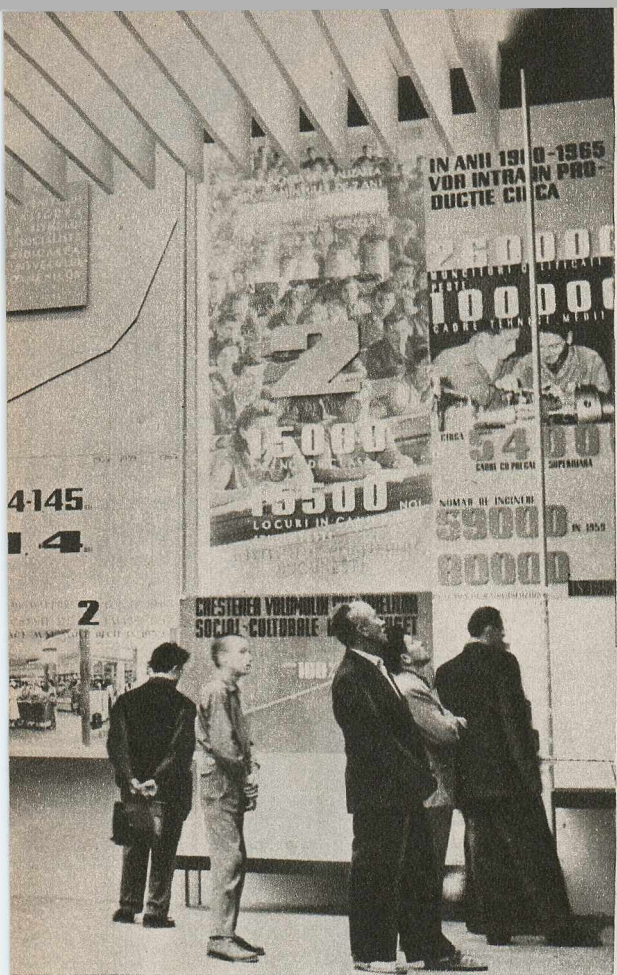
Cuvinte ca cele de mai sus și inscripții prin care muncitori, tehnicieni și ingineri care au vizitat expoziția își iau angajamente să ducă la îndeplinire prevederile planului, arată că aceasta nu este o expoziție obișnuită.

Și într-adevăr nu este o expoziție obișnuită. Iar cel care o parcurge — omul muncii — devine parte integrantă a expoziției, făuritor al cifrelor din grafice și beneficiar al realizărilor înscrise pe panouri. El își găsește, pe un anumit panou din expoziție, locul lui, al întreprinderii sale, al ramurii în care muncește. El vede clar partea lui de partitură în simfonia grandioasă a muncii întregii țări.

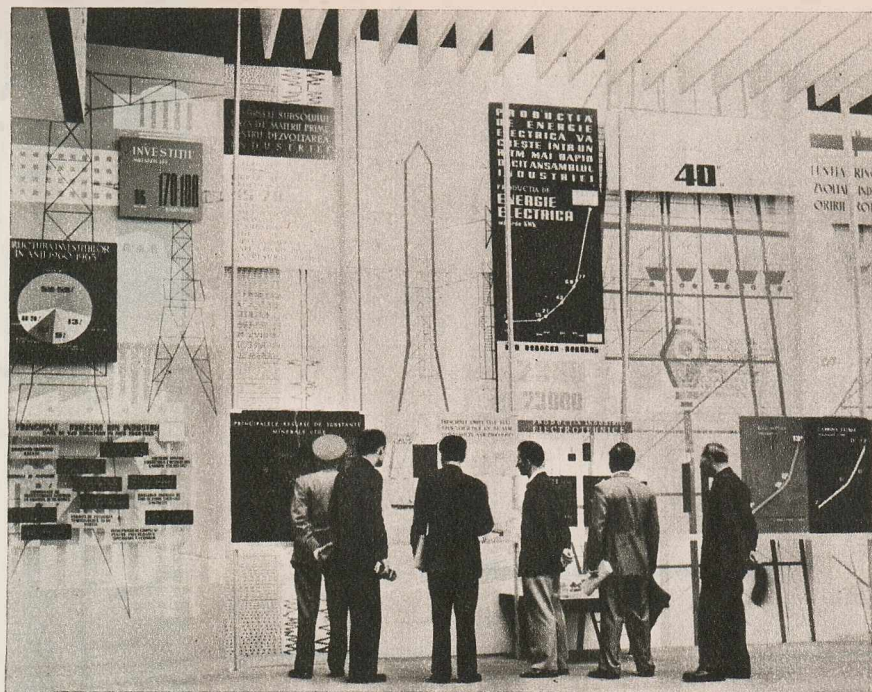
(Continuare în pag. 13)

Copiii aceștia privesc cu multă curiozitate macheta școlii tip de 24 săli...

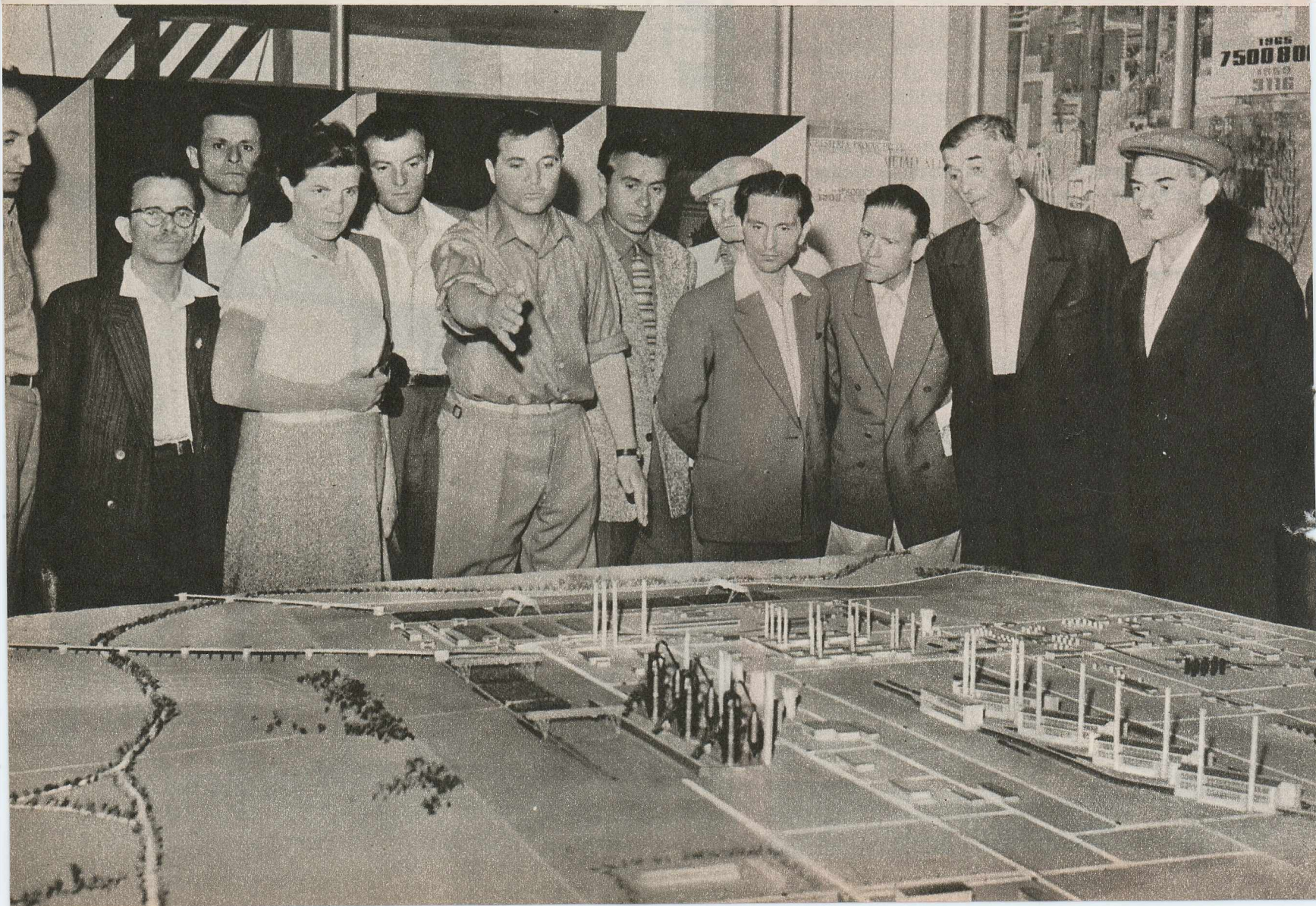
Economia noastră națională va primi în anii 1960-1965 peste 100.000 de noi cadre tehnice medii. Învățământul superior va pregăti circa 54.000 de absolvenți. Numărul total al inginerilor pe întreaga economie va ajunge la circa 80.000.

În viitorii șase ani electrificarea țării va cunoaște un nou și puternic avânt. Sporul mediu anual al producției de energie electrică va fi în perioada 1960-1965 de 18 la sută; aceasta asigură creșterea continuă a electrificării tuturor proceselor din economie și a consumului de energie la orașe și sate.

Un grup de muncitori în fața machetei centrului siderurgic de la Galați — obiectiv principal pe viitorii 10 ani ai programului de perspectivă — care în etapa finală va produce 4 milioane de tone de oțel.

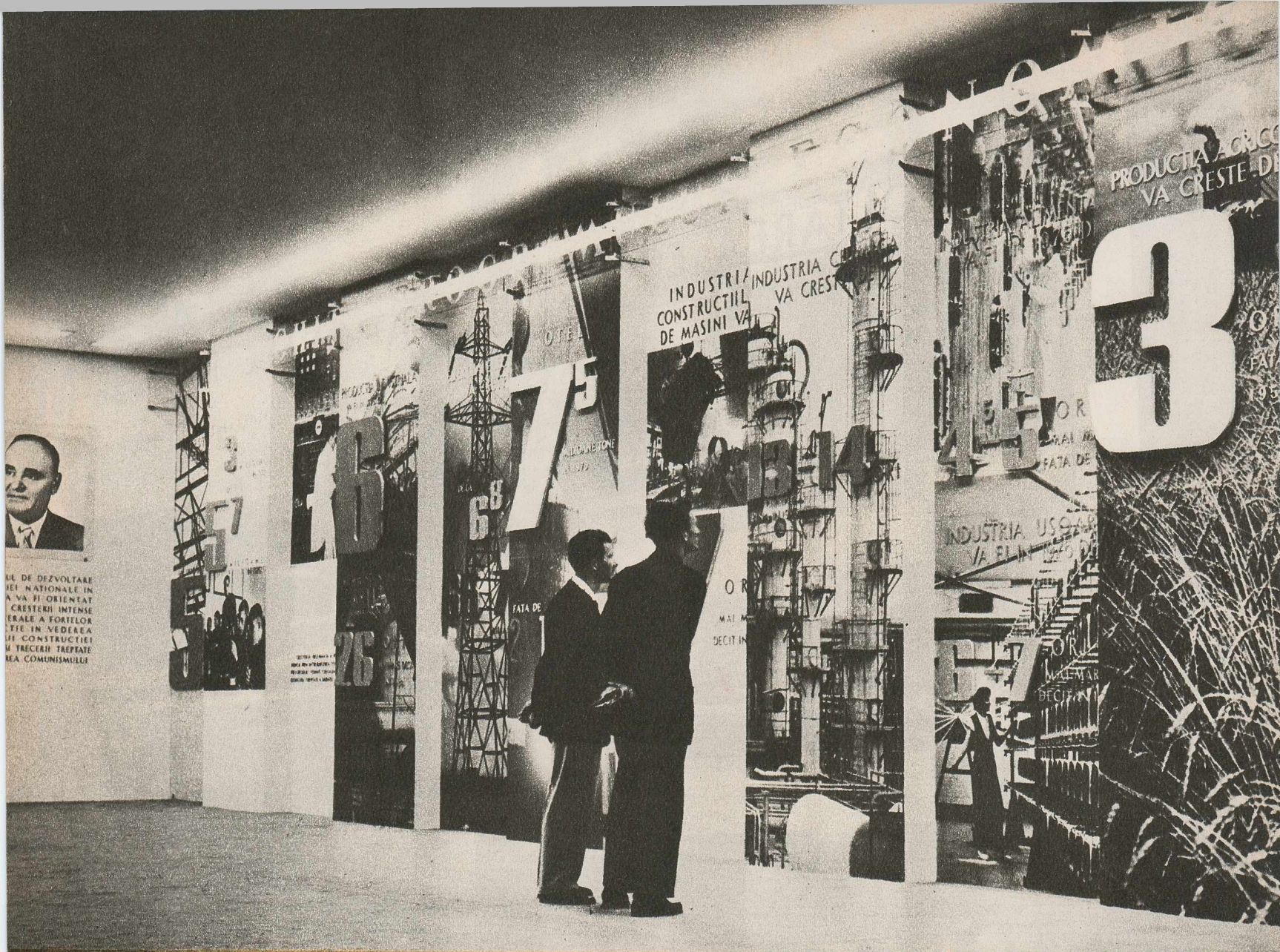

Scurt bilanț al principalelor realizări în perioada dintre Congresul al II-lea și Congresul al III-lea al P.M.R.

Expoziția este o dovadă a justeții politicii leniniste de industrializare dusă de partidul nostru, care a acordat prioritate industriei grele, cu pivotul ei — industria constructoare de mașini — și care duce la creșterea tuturor ramurilor economiei naționale și a nivelului de trai al celor ce muncesc. În prima parte a expoziției sînt oglindite succesele obținute în realizarea sarcinilor trasate la al II-lea Congres al partidului. Din partea a doua, cea consacrată planului pe anii 1960-1965, reiese obiectivul principal, care este dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului, încheierea procesului de lăurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie, în vederea desăvîșirii construcției socialismului.

În partea a treia a expoziției sînt prezentate în mod sugestiv liniile directoare ale programului de dezvoltare a economiei naționale în perspectivă.

Prin panouri mari cu fotografiile și grafice, prin machete și desene, expoziția confirmă o dată în plus cele spuse de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în Raportul prezentat la Congresul al III-lea al partidului: „Pășim într-o etapă nouă de dezvoltare, care deschide poporului nostru perspectiva luminoasă a victoriei depline a socialismului și trecerii treptate la comunism, cauză pentru care au luptat și s-au jertfit cei mai buni fii ai clasei muncitoare și ai întregului popor român“.

Dezvoltarea agriculturii. Sarcina principală este sporirea considerabilă a producției de cereale, mai ales de grâu și de porumb, astfel ca pînă în anul 1965 să se ajungă la o producție anuală de 14-16 milioane de tone cereale, asigurîndu-se un belsug de produse agroalimentare pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al populației. Eforturi deosebite vor fi îndreptate spre ridicarea continuă a nivelului de mecanizare și chimizare a agriculturii.

În Raportul prezentat la Congresul al III-lea al P.M.R., tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — înfățișînd liniile directoare ale programului de dezvoltare a economiei naționale în perspectivă — a spus: „Înfăptuind acest program, patria noastră va deveni în următorii 10-15 ani o țară industrială dezvoltată, cu o agricultură multilaterală și de înaltă productivitate; bogățiile ei, puse în valoare de oamenii muncii, vor permite trecerea treptată de la principiul repartiției după muncă la repartiția după nevoi, asigurînd întregului popor condiții de viață demne de epoca socialismului victorios și a construcției comunismului“. În fotografie: un fragment din panoul care oglindește programul economic de perspectivă.

Dezvoltarea transporturilor rutiere, navale și aeriene: transporturile auto se vor dezvolta de peste trei ori. Traficul efectuat de flota noastră va crește în 1965 de 7,5 ori față de 1959 prin dotarea ei cu un număr de 12 vase a 4.500 tone, 8 vase de 10.000 - 12.000 tone și altele.

După spectacol. Cel asaltat este regizorul A. Messerer, absolvent și el — dar cu mulți ani înainte — al acestei școli.

Ritm și grație

Tradițiile glorioase ale baletului rus, transmise din generație în generație sînt cu grijă cultivate în școlile de coregrafie din Uniunea Sovietică. Maeștri și pedagogi cu experiență pregătesc cu competență și dragoste noi și noi cadre de balerini și balerine.

În pagina de față dăm cîteva scened din spectacolul de fine de an prezenta de elevii Școlii de coregrafie a Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S. din Moscova (Balșoi Teatr). Spectacolul a demonstrat înaltul nivel al tehnicii coregrafice însușite de tinerele talente, marea lor pasiune pentru artă străduința de a grăi în limbajul plastic al dansului.

Tinerii absolvenți ai școlii, E. Akse-nova și I. Grigoriev, interpretează cu multă sensibilitate un vals clasic.

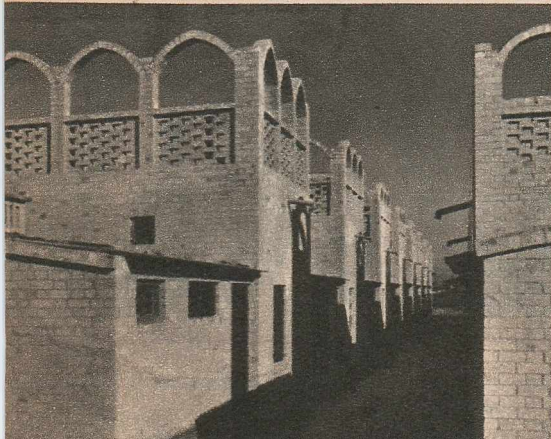

„Lecție de coregrafie”, o suită de dansuri în care participă reprezentanții tuturor claselor, de la cei mai mici pînă la absolvenți, demonstrîndu-se, în fața spectatorilor, întregul proces de studiu al coregrafiei.

Chopiniana”, dans plin de grație, ← pe muzică de Chopin.

IRAKUL, AZI

Note de călătorie de AI. GHEORGHIU

Potrivit planului pentru lichidarea treptată a grelei moșteniri a trecutului, a fost inaugurat primul sat model: Latifia... „Sarifele” vor deveni cu timpul o amintire urită pentru foștii lor locatari.

Am fost la Bagdad, Mossul, Kirkuk, Suleimania, Basra, Babilon, Ninive. Am cunoscut Irakul ca republică tină, ce s-a smuls de sub călcâiul imperialismului. Pașii m-au purtat prin această țară străveche în momentul de răscruce al proclamării republicii și apoi, din nou, cu un an mai târziu, în iulie 1959.

Am cunoscut pe harnicii docheri din Basra, în timp ce descărcau în port mărfuri și mașini sosite din țările socialiste, care ajută Irakul să-și vindece rănilor provocate de cele trei secole de crudă stăpânire otomană, la care s-au adăugat aproape patru decenii de dominație a colonialismului britanic.

La marginile Bagdadului și ale orașului Basra am văzut miile de bordeie — „sarifele” — adesea fără ferestre, ale țăranilor din câmpia dintre Tigru și Eufurat — unde cîndva legenda a situat „raiul”; sînt rîni lăsate aci de coloniaști, prea adînci ca să poată dispărea atît de ușor. M-am aflat, de asemeni, printre petroliștii din Mossul și Kirkuk, orașe unde fișnește petrolul, „singele negru” al Irakului, ce se scurge și azi în conductele monopolurilor străine. Pretutîndeni am simțit hotărîrea poporului irakian de a pași mai departe pe drumul pe

De aici, din sudul Irakului, din Basra, sînt ambalate și trimise în lumea întreagă curmalele, una din principalele bogății ale Irakului. În jungla de peste 150 de milioane de palmieri care se află în sudul țării, în regiunea Șatt El Arab (fluviul arabilor), legenda a situat cîndva „raiul”... Dar oamenii de aici își ciștigă, și azi, încă, cu greu existența.

care a pornit, în pofida uneltirilor dușmanilor dinafara și dinăuntru țării.

Nu o dată dușmanii unității poporului irakian au ațîțat vrajba națională. Acum, între arabi și kurzi s-au statornicit relații frățești. Foarte adesea am văzut pe străzile orașelor irakiene arabi și kurzi demonstrînd împreună pentru republică, democrație și pace. Ei au respins împreună atacurile reacțiunii la Mossul și Kirkuk, iar frăția dintre ei s-a cimentat prin singele vărsat în comun pentru salvarea republicii.

Vizitînd Irakul nu te poți opri să nu admiri și vestigiile unei lumi de mult apuse. Babilonul nu este o ficțiune, ci vechea cetate a lumii antice, așa cum am văzut-o, încremenită în deșert. Retrăiesc și azi ceasurile de meditare printre ruinele acestei cetăți care și-a lăsat amprenta în istoria omenirii. Ce straniu sună glasul omului printre ruinele vechilor palate dezgropate, din care mai poți vedea locul „grădinilor suspendate”, groapa cu lei sau șanțul cu apă, în formă de potcoavă, unde a fost turnul Babel. Din mîndra cetate asiriană Ninive nu au mai rămas decît niște dealuri acoperite cu iarbă, pe care bătrîni păstori își poartă azi caprele...

Cronicarii povestesc de vremurile de strălucire ale Bagdadului din timpul califatului lui Harun al Rașid. Dar au trecut de atunci multe secole care au aruncat mantia întunericului asupra străvechii Mesopotamii.

Frămîntată a fost și este încă istoria poporului irakian. Vremurile înnoirii au pătruns însă și aci. Lupta dintre vechi și nou nu este de loc

Demonstrația populară în Piața Eliberării din Bagdad. Felahi, muncitori și studenți, arabi și kurzi, își exprimă laolaltă bucuria dar și hotărîrea de a-și apăra cuceririle împotriva uneltirilor perfide ale imperialiștilor.

Nou și vechi în Bagdad. Alături de autobuzul modern, cămila felahului — corabia deșertului — străbate încă, în pasul ei legănat, străzile Bagdadului de azi.

ușoară. Am avut prilejul de mai multe ori în acești primi ani de existență a tinerei republici să-i cunosc pe irakieni. Am băut împreună cu mulți dintre ei tradiționala băntură, arakul sau „lapte de tigru”, rachiul făcut din curmale, gustînd și din deliciosul „mazguf”, pește din râul Tigru, prăjit la para crengilor de palmier. Am fost în casele lor simple dar ospitaliere, unde ne-am povestit unii altora întâmplările dure-roase ale trecutului dar și izbînzile prezentului.

În Bagdad, Kirkuk, Mossul, Suleimania, Basra sau în satele din întinsa cîmpie a Tigru-lui și Eufratului am strîns sute și sute de mîini

bătătorite de munca aspră a cîmpului sau atelierului, mîini de muncitori sau soldați, de studenți sau intelectuali. În toate am simțit însă aceeași căldură prietenească. Am simțit că dacă popoarele vor să se cunoască și să fie prietene, nimeni nu le poate împiedica. Am stat de vorbă cu diferiți irakieni și am întîlnit la toți aceeași voință de a lupta pentru apărarea republicii.

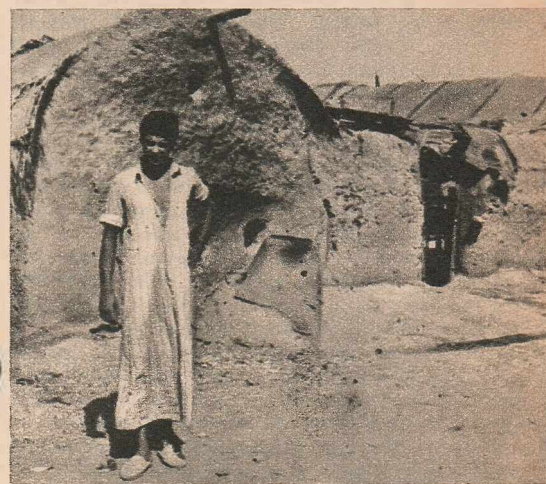
Mîini vrăjmașe ar vrea să sugrume astăzi tînăra Republică Irak. În culise se urzesc noi planuri violente. În Irak mai sînt destui conspiratori, sabotori și provocatori, naționaliști sau cosmopoliți aflați în solda dușmanilor poporului — îndeosebi sînt șeicii și foști demnitari ai vechiului regim, care nu vor să cedeze atît de ușor pozițiile. Dar docherii din Basra, petroliștii din Kirkuk și Mossul, țărani din Amara sau Suleimania, ca și studenții și intelectuali din Bagdad au cunoscut bucuria eliberării și freamătul noilor prefaceri. Și ei nu vor să renunțe la cuceririle obținute cu atîtea sacrificii.

Am părăsit Irakul cu puțină vreme în urmă. Nu voi putea uita marea demonstrație a partizanilor păcii la care am asistat nu de mult la Bagdad. O uriașă demonstrație pentru pace și democrație, pentru prietenie cu toate țările și mai ales cu acele țări care sînt cu adevărat prietene ale poporului irakian. O demonstrație, dar și un avertisment dat dușmanilor tinerei republici irakiene și ai democrației, pentru care a luptat și luptă încă poporul curajos al acestei țări.

În afară de „orașelul sarifelor” — bordeiele mizerе din apropierea Bagdadului — poți vedea asemenea cocloabe, cu găuri în loc de ferestre, în însăși inima orașului, la cîțiva pași de vilele elegante ale marilor feudali ce au supt vlaga poporului. Colonialismul și-a lăsat amprenta sa necruțătoare!

În Irak, cu ajutorul tehnic și economic al țărilor socialiste, se deschid perspective noi și în domeniul științei.

SÎNGUR ÎN COSMOS

— povestire științifico-fantastică

de A. KOLPAKOV

(Urmare din numărul trecut)

...O lumină veselă verzuie se prelingea de pretutindeni. Pe ecranul principal, Russov vedea cum îi zîmbea discul ca de smarald al Alfei Eridan, care împrăștia în spații săgeți albastre-verzui de lumină.

Aureola albăstrie a coroanei noului soare i se părea un colier de pietre prețioase, iar scînteile verzi, care apăreau pe scara de gradație a aparatelor, îl sileau să închidă ochii. El stătea la tabloul de distribuție lângă Varen și conducea nava plin de siguranță, spre planeta mijlocie a sistemului — o planetă învăluită cu o atmosferă verde-albăstrie. Motoarele nucleare de frînare răsunau puternic. Nava „Pallada”, supunîndu-se mișcărilor precise ale mîinilor Rătăcitorului prin Cosmos, intră lin în atmosfera superioară a planetei necunoscute... Cînd se liniștiră vibrațiile corpului „Palladei”, care aterizase, Varen îi spuse lui Russov:

— O aterizare măiastră! Ți-ai însușit destul de bine conducerea navei. Și e vorba de un aparat care e nou chiar și pentru noi!...

— Privește ce frumos! — exclamă în același timp Svetlana, arătînd spre ecranul lateral, pe care se proiecta, în razele verzui ale soarelui, un pămînt necunoscut.

— Pregățiți-vă pentru debarcarea pe planetă! — răsună comanda repetată de automate în toate compartimentele.

Oamenii îndepliniră obișnuita procedură cerută de tehnica securității cosmice și, după ce se îmbrăcară cu costumele de astroscafandru bioprotectoare, aplecîndu-se din cauza curenților de aer ce venea din platforma exterioară a „Palladei”, coborîră pe planetă.

Era o dimineață a unei lumi străine. Umbre lungi, acoperite de rouă, se întindeau deasupra unei cîmpii largi, presărate cu iarbă deasă. Din trei părți se întindea o pădure gigantică, care uimea privirea prin frunzișul ei de culoare

galbenă-roșiatică; copacii, care aminteau de barba-ursului și de ferigile din epocile geologice trecute ale Pămîntului, fremătau în dimineața somnolentă. Liniștea acestei lumi era atît de apăsătoare, că fără să vrei erai cuprins de frică. Cerul era de un albastru-violet neobișnuit; pe boltă rostogoleau valurile unei lumini galbene, care la orizont se transformau într-un ocean ca de smarald.

Vocea sonoră a lui Varen, răsunînd în căștile astronautilor, îi trezi pe toți din amorțeala contemplativă.

— Această lume i-a așteptat pe Columbii ei — mormăi el. Să ne grăbim! Pregățiți-vă pentru prima expediție!

Cînd se potoli febra pregătirilor de drum, iar Jont porni motorul mașinii atomice cu șenile, Varen se adresă astronautilor:

— Prieteni! Dar cine va rămîne să păzească nava noastră?

Se așternu o tăcere încordată, deoarece nimănu-i, desigur, nu i-ar fi fost pe plac să rămînă între pereții „Palladei”, după cincizeci de zile de zbor, în timp ce o țară fermecătoare te atrăgea prin tainele ei nedezlegate.

Varen se uită un timp înțelegător la tovarășii săi, pe urmă spuse:

— Va trebui oare să tragem la sorți?

Toți consimțiră cu bucurie, căci fiecare nădăjduia că nu va fi el acela care va rămîne. Soarta de a se plictisi în navă o lovi pe Svetlana. Pe fața ei apără o expresie de tristețe atît de mișcătoare, încît Russov, fără să-și dea seama ce face, ridică mîna și spuse la microfon:

— Prieteni, eu nu mă simt bine. Voi rămîne în navă...

Drept recompensă, Svetlana îi aruncă o privire recunoscătoare. Varen zîmbi înțelegător, dînd din umeri.

Ocupîndu-și locurile în mașina atomică, astronautii se uitau nerăbdători la Varen, care îi spunea lui Russov:

— Închide-te în astronavă și nu ieși pînă cînd nu ne vom întoarce. Aici te poți aștepta la orice surpriză. Noi probabil că ne vom întoarce curînd. Urmărește expediția noastră la televizorul ARAT — automatul-teletransmițător antigravitațional, dirijat prin radio.

...Vind ca un bondar supărat, mașina atomică se puse încet în mișcare. Russov o însoți cu privirea pînă cînd dispăru în vegetația înaltă. Ultimul lucru pe care-l mai văzu fu mina Svetlanei, care-i făcea semne de despărțire. În costum de astroscafandru bioprotector, mina arăta noștim de stingace. Apoi el se întoarse în astronavă pentru a deschide aparatul care punea în mișcare teletransmițătorul. Un observator din afară ar fi văzut cum în corpul „Palladei”, la baza antenei de radio, bordajul se aplecă cu o mișcare abia perceptibilă și cum din luminatorul secret zboară o rachetă argintie ca o jucărie. Abia auzindu-i-se zumzetul, ea se roti deasupra „Palladei” de două ori și, supunându-se dirijării prin radio din navă, zbură în partea de sud-est, ajungînd din urmă expediția. După cîteva secunde, drumeții, care pătrunseseră într-o pădure deasă de culoare galben-roșiatică, observară deasupra capetelor lor o rachetă teleghidată care-i urmărea cu supunere.

Russov se uita la ecranul televizorului, urmărind cu un interes deosebit drumul mașinii atomice. Mașina înainta făcîndu-și loc prin vegetația sălbatică, ce amintea de rododendronii pămînteni. Ca un tanc din străvechiul mileniu al doilea, mașina atomică culca la pămînt copacii. Pe neașteptate însă pădurea se termină și în fața apărui un spațiu maritim atît de larg, încît cercetătorii scoaseră fără voie o exclamație de surpriză. Globul solar de smarald se topea frenetic deasupra oceanului, împrăștiind pe crestele valurilor prelungi, ușoare străluciri. Orizontul îndepărtat parcă se îneca în razele strălucitoare ca de smarald. Pietrișul de pe mal, poleit de flux, avea nuanțele perlelor.

Umbrele violete aruncate de plantele ciudate, asemănătoare cactușilor, completau frumusețea dimineții acestei lumi. În luminisurile pădurii de pe mal strălucea un păienjenis minunat.

Russov văzu cum tovarășii lui se împrăștiară pe mal. Fiecare găsisse cu ce să-și satisfacă curiozitatea. Svetlana îndreptă telefotoaparatură portativă cînd spre marea de un verde-violet, cînd spre pădurea deasă de pe mal, cînd spre peștii ciudați care scoteau din apă capetele lor mirate cu ochi bulbucați. Sărind stingaci, biologică căuta să ajungă din urmă o făptură care semăna cu o șopîrlă, ce fugea de el de-a lungul malului. Doi geologi minuiu cu pricepere instrumentele lingă stîncile galbene, care se găseau la două sute de metri de mașina atomică. Chimistul lua probe de apă și sol, iar botanistul

se pregătea să umple caroseria mașinii cu plante și flori. Varen, împreună cu fizicianul și astronomul, se ocupau de controlul aparatului pentru determinarea structurii radia-

ției solare verzi.

— Priviți această ciudățenie! — exclamă deodată chimistul, arătînd spre mare.

Cu un zgomot puternic valurile se dăduseră la o parte și marea devenise, pentru pămînteni

zguduiți de asemenea priveriște, o imagine uluitoare, datorită apariției unui monstru uriaș. Mai întîi apărui un cap ca de șarpe, acoperit cu gurguie sîngerii, apoi se ivi și corpul — imens, gras, șerpuitor și lunecos — ce-și schimba într-una culoarea, de la roșu deschis ajungînd pînă la violet. Svetlana alergă spre apă, grăbindu-se să imortalizeze pe film ciudatul Proteu al apelor locale. Dar acest miracol maritim, ce o privise cu singurul său ochi, își întoarse spatele și încrămeni răsfațîndu-se la soare.

— Ce păcat! — se întristă Svetlana, învîrtînd în mînă aparatul. Nu am reușit să-l fotografiez din față. Oare nu se va mai întoarce?...

Cercetătorii, lăsînd la o parte orice alte preocupări, alergară spre mal, pentru a privi mai bine acest pește-șopîrlă nepămîntean.

— Îl vom obliga să arunce o privire vizitatorilor!... — mormăi fizicianul, țintînd spre animal, înainte ca Varen să mai fi putut face ceva. Un șnur subțire și orbitor porni din țeava radiatorului atomic și se împlîntă în corpul monstrului.

Toate evenimentele ce au avut loc ulterior, s-au întîmplat, așa cum i s-a părut lui Russov, într-o fracțiune de secundă. Pește-șopîrlă urlă puternic, într-o clipă își lepădă culoarea violetă, devenind transparent, se zbătu convulsiv — și deodată pe mal căzu un fulger albastru — mai precis: un nor care pulsa și reflecta culoarea mării. Pe îmbrăcămintea astronautilor apărură niște stele scînteietoare.

— Ah!... — auzi Russov strigătul înăbușit al Svetlanei, care căzu pe nisipul roșcat. Astronauții aflați aproape de dînsa căzură și ei ca secerați. Varen, cei doi geologi și matematicianul, care se găseau mai departe de mal, au suferit probabil mai puțin decît ceilalți, întrucît, făcînd salturi convulsive, se tiriră spre mașina atomică. Norul albastru continuă în acest timp să se reverse asupra celor întinși pe nisip, asupra mașinii atomice ca și a celor care fugeau. Varen, care reușise să se tîrască pînă la mașină, rămase înțepenit cu jumătate de corp aplecat peste bord.

Russov sări în picioare, ținîndu-și mina la inimă și nitîndu-se neputincios după pește-șopîrlă, care țopăia în apă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Apoi monstrul dispăru în valuri, fără a se mai arăta.

Scoțînd un strigăt ascuțit, Russov începu să-și îmbrace costumul de scafandru. După două minute el alerga deja pe o cărare — prima cărare apărută pe acest pămînt, născută din apăsarea șenilelor mașinii atomice. Pentru Russov totul era mai rău decît într-un vis urt: i se părea că drumul e fără sfîrșit.

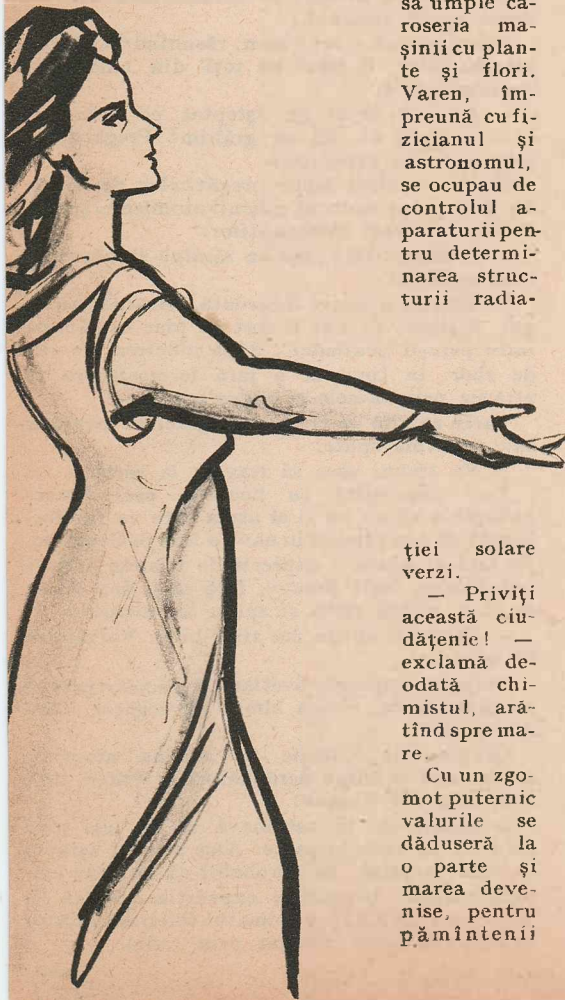
...Parcurse cu greu cei doisprezece kilometri ce despărteau locul catastrofei de „Pallada”. După două ore de drum, sufocîndu-se și căzînd de oboseală, ajunse la țărîmul mării. Aici, astronautii stăteau întinși în pozițiile cele mai diferite, formînd două rînduri spre direcția mașinii atomice, la care nu reușiseră să ajungă. Cea mai aproape de apă era Sergheeva. Mîinile ei strîngeau convulsiv cutia fotoaparaturii. Prin sticla căștii el îi văzu fața frumoasă, pe care se puteau observa semnele suferinței, gura închisă, sprîncenele ei lungi. O durere ascuțită îi străpuse inima și Russov scoase un gemăt surd, care părea că abia i se rupe de pe buze. Un zumzet monoton deasupra capului îl făcu să tresară speriat și să se uite în sus: aparatul de teletransmisie continua să se învîrtească deasupra locului unde se petrecuse tragedia; cu exactitatea nepăsătoare a unui automat el transmitea, reproducînd pe ecranul „Palladei” tristul tablou. Zărîndu-l, Russov își aminti că uitase să retragă transmițătorul pe navă. Sunetul acestuia îi amintea acum de sunetul funebru de clopote de pe vremuri. „Cum de s-a întîmplat asta? — se întrebă el în șoaptă aplecîndu-se la pămînt. Sînt singur!... Complet singur... Iar pînă la Pămînt sînt 23 de parseci...”

Scutură din umeri ca și cînd ar fi vrut să-și scuture o greutate pe care o purta în spate, apoi se ridică și se apropie de fizicianul care stătea lungit lingă Svetlana. „Ce fel de radiații au putut să-iucidă? Poate că totuși nu-s radiații mortale!... Poate că e vorba doar de o paralizie obișnuită!... Aruncă o privire pe scara de gradății a aparatelor fixate pe pieptul fizicianu-

lui. Bila colorată a indicatorului se clătina deasupra literei „E”. „Electricitate! — își spuse cu oarecare speranță Russov. Curent electric! Monstrul emite descărcări electrice!” El se uită din nou la indicatoarele aparatelor. Sumatorul arăta cifra „1825 kilowați”. Aceasta era deci forța de emisie a descărcării electrice care-i ucisese tovarășii! Numai un astru cu o temperatură înaltă a putut da naștere pe această planetă unor viețuitoare capabile să acumuleze și să radieze energie electrică de asemenea proporții. Apoi Russov calculă forța de apărare a costumelor de scafandru și o scînteie de speranță îi licări în conștiință. „E posibil să fie numai un șoc electric puternic!... Înaintea ochilor îi apărui clădirea sferică a Institutului de traumatologie cosmică, așezat în partea de nord-est a Orașului Veșniciei. „Acolo se vindeau și astfel de traume...” Da, dar el este complet singur!... Și pînă la Orașul Veșniciei sînt șaptezeci de ani lumină!... „Anabioză! Hipotermie! Numai asta ar putea salva corpurile tovarășilor mei de schimbările inerente timpului îndelungat cît ar fi necesar pentru parcurgerea drumului lung spre sistemul solar...” Pe fața sa apărui o expresie aspră de încordare. Știa acum ce are de făcut: în primul rînd să-i aperse pe tovarășii săi de acțiunea soarelui puternic, de razele sale violente. Termometrul de mînă arăta 70° căldură. Alergînd de la un scafandru la altul, Russov răsucea regulatorul de răcire de pe costumul fiecăruia, împingîndu-l spre stînga pînă la limită. Această operație trebuia să asigure o temperatură de 0° în interiorul fiecărui costum de scafandru. Apoi începu să-i transporte rînd pe rînd spre mașina atomică pe fiecare dintre astronautii aflați în nesimțire.

(Continuare în numărul viitor)

CU SARE ȘI PIPER

UN „OM DE CULTURĂ”

de Liviu MAIOR

Mă salută de pe partea cealaltă a străzii cu:

— Să trăiești, șeful!
Citeva clipe mintea îmi bijibile, nesigură... Prin față mi se perindă la repezeală zeci de imagini, zeci de persoane cunoscute în ultima vreme... Nimic precis. În timp ce se apropie, îmi amintesc brusc: l-am mai văzut o singură dată, acum o săptămână, într-un hol de cinema. Mi l-a prezentat un amic. Am schimbat atunci împreună doar citeva cuvinte convenționale... Atît.

Acum mă privește duios și cald ca pe un vechi prieten: — Ce-ți mai fac părintil?
Familiaritatea lui neașteptată mă face deocamdată să-l privesc zăpăcit și încurcat.

Mă întrebă de una, de alta, apoi află că e funcționar la Telefoane, că slujba e îngrădată dar că, la urma urmei, „eu sint om de cultură; asta contează”.

Mă întrebă dacă am bibliotecă deoarece: „lectură e a doua mea pasiune!” Apoi îmi ia adresa, îmi promite solemn că mă va vizita „Ein Mann, ein Wort!”, iar la despărțire mă învâluie în aceeași privire caldă:

— Pa, puile...
A doua zi, spre înserate, mă pomenesc într-adevăr cu el. Se învîrte fără astîmpăr dintr-un colț în altul, îmi pipăie cu degetele lui lungi și nervoase lucrurile din cameră. Îmi răscolește biblioteca și alege o carte ruptă, rămasă doar cu cele 10 pagini ale începutului, „Dicționar de citate și locuțiuni străine”...

Peste citeva zile mă trezesc din nou cu el. Mă încordește cu un aer părintesc:

— Ce părere ai dumneata despre muzică? Dar așa, ab imo pectore.

— Știu eu?... O părere bună!... — Află de la mine: un acord de pian spune mai mult decît trei fraze la un loc. De exemplu, un acord de dominantă, sau disonanța unui interval de septimă, nu? O lume întreagă!... Ab ovo usque ad mala.

(Cum dicționarul împrumutat nu avea decît paginile de la început, toate proverbele latine pe care le învățase începeau cu prepozițiile ab și ad).

— De altfel, ai face bine să începi să audiezi concerte — spuse el decisiv.

Dar nu mi-e greu să înțeleg din cele care urmează că „amicul” merge în seara următoare pentru prima dată la un concert simfonic, deși îmi vorbește în continuare, calm și doct, despre acordul abscons și întunecos al lui Edwin Fischer, despre Gieseking și tonul clar, lipsit de ascunzișuri, despre fraza opacă sau bogată în cromatism și despre ultimul concert de pian audiat, unde respirația dintre note („agogica, spunem noi, muzicienii”) a lăsat mult de dorit. Apoi, privindu-mă lung, mă întrebă cu condescendență:

— Tu de ce nu mergi la concerte? Zău, nu se face!...

După două luni, răstimp în care nu l-am mai văzut de loc, sosește și mă întrebă cu aer preocupat:

— Ce crezi tu despre literatura Americii Latine?

— Nu o cunosc îndeajuns. — Ei vezi?... Nu e totul să știi cine a fost Coșbuc și Eminescu. Spune-mi, de pildă, citeva nume de autori sud-americani.

I-am înșirat vreo 3-4. M-a ascultat încrețind fruntea. Nu auzise niciodată despre ei. S-a prefăcut gânditor, tocmai ca să poată lăsa în voie.

— ... și Jorge Amado — l-am terminat eu înșuruitrea.

S-a înșeninat subit:

— Da! Se pronunță însă Horhe Amado! Spune după mine: Hor-he. Te aude X sau Y și-ți ride în obraz. Nu se face!...

S-au scurs săptămîni și luni. Amicul meu se „cultiva” cu asiduitate. Am avut ocazia și răbdarea să-l aud discutînd despre tot și despre toate: vizitînd pentru prima oară Palatul Republicii și vorbindu-mi

a doua zi cu competența unui maestru despre clar-obscurul lui Rembrandt; hotărînd să învețe automobilismul și întrebîndu-mă cu milă dacă știu ce este o bujie sau un vilbrochen; aflînd că se organizează aniversarea lui Chopin și povestindu-mi că a ascultat un disc microsillon ce avea imprimată o „sambă” compusă de... marele polonez; cumpărîndu-mi un portofel și întrebîndu-mă dacă știu ce polliclorura de vinil se extrage din deșeurile de sticlă spartă predate la D.C.A....

Timid cum sînt, îi răspundeam abia la a zecea parte din noianul de întrebări. Ceea ce-i permitea și mai mult să încerce să mă epateze cu noianul lui de cunoștințe.

Acum citeva zile m-am pomenit din nou cu el, nas în nas, pe calea Victoriei. Părea trist și abătut. Timp de două luni a ocupat ca „specialist” un post de referent în secretariatul literar al unui teatru. A fost găsit necorespunzător și trimis să se califice:

— Ce ți s-a spus?

— Că s-a comis o eroare în angajarea mea, că — auzi vorbe! — nu am cultură generală temeinică și că nu posed nici măcar cunoștințe elementare de teatrologie. Ei, ce părere ai? Vreau să aud părerea unui om, a dumitale, care ai avut posibilitatea să înveți atît de multe lucruri prețioase de la mine.

Încercînd să-i răspund, pentru a fi în domeniul ultimei lui activități, l-am făcut citeva aluzii foarte străvezii la „Prețioasele ridicole” și „Femeile savante” ale lui Molière, ca și la „Doctorul” lui Nusieli. Am așteptat rezultatul, dar am constatat cu mirare că aluziile mele nu-l supără de loc; sau, mai exact spus, nu-i surprind în nici un fel. Era obișnuit... Și-a privit doar cealalt și:

— Mă scuzi, sint așteptat undeva... Te salut, dragă, și am să te mai caut...

Dar nu l-am mai văzut nici odată.

Din repertoriul teatrului de buzunar O. K.

FOTBAL

—două acte cît două anfracte—

ACTUL I

IMPRESARUL ECHIPEI (cătore administratorul stadionului): Mîine jucăm la voi. Te rog să ai grijă de transport, să ni se asigure autobuz pînă la stadionul Universității Yale.

ADMINISTRATORUL (vrea să spună ceva, dar între timp cade cortina, așa că nu se mai aude ce spune — ceea ce, recunoașteți, nu-i nici o pagubă).

ACTUL II

IMPRESARUL: Gata?
ADM: Total!
IMPRESARUL: Și autobuzul?
ADM: Așteaptă la scară. L-am plătit dus-întors.
IMPRESARUL: Ce-ai făcut, nenorocitate!?!
ADM: ???!
IMPRESARUL: Nu trebuia să

plătești decît dus; înapoi ne întorceam cu „Salvarea”!

(Cortina cade, strigînd „ajutor!”)

BLUFI

—un fel de comedie într-un fel de act—

PERSONAJE: mai mulți necunoscuți.

TABLOU UNIC

NECUNOSCUTUL I: Punga sau viața! Sint gangster în serviciul poliției din Chicago.

NECUNOSCUTUL II: Atunci dă-mi dumneata punga! Eu sint polițist în serviciul gangsterilor din Philadelphia.

NECUNOSCUTUL III (apare din noapte): Ia nu vă mai certați! Îi vedeți pe ăia de colo? E mai tare ca voi amîndoi!

NECUNOSCUTUL I ȘI II: Dar cine-i dînsul?

NECUNOSCUTUL III: E perceptor la New York!

(Cortina cade speriată)

Victor PIȚIGOI

Relații și legături...

de Silviu GEORGESCU

Unuia care... las' că știe el...

Cînd îl auzi: „Am luat masa cu asta... cu Gurău (asta... Gurău, adică renumitul cardiolog, directorul spitalului „X”).

Sau: „l-am jucat o festă lui Nicu!... Nicu, auzi? Adică Nicolae Stere-Livezeanu de la Facultatea de biologie.” Pînă și cu asta e prieten! Cu nu știu care consilier de la noi din minister e Bubi-Bubișor; Titii-Titirez, cu asta de a luat campionatul la sulfă și disc; Gogoneașă, cu Gogu Mezin de la Filarmonică... Prieteni colo, tot unu! și unu! Și nu așa, oricum. Prieteni la calaramă. Intimi.

Dumneatale, bundoară, spui așa: „strănic actor „Z”! L-am văzut aseară în „Otello”...”

Busuioac (imposibil, scuturînd atene cenușa țigărit de soi): „mă! un nebun... A venit ieri la prînz să-l împac cu nevastă-sa. Iar au făcut-o de oăie. Da' le-am tras o morală!”...

Și chiar le-a tras. Ascultă ici, ce-ți spun, eu! l-am văzut cu ochii mei ieșind amîndoi la braț de la el. Eram cu șeful. Încă șeful, de colo: „mă! — zice — Jonescule (Ionescu sint eu), ia te uită cine iese de la tovarășul Marinică al nostru!”

P-ormă scrisorile care le primește! Mai ales acum, pe timpul concediilor...

Pentru dumneatale, pentru mine, bieți oameni cu meschine satisfacții și preocupări, Mamaia, de pildă, înseamnă soare, lume multă, nisip, mare, Nivea, excursii cu vaporușul... Pentru el, pentru Marinică Busuioac, Mamaia înseamnă zeci de telefoane, telegrame, vederi... înseamnă dorada nedezeșmințitelor prietenii, oameni cărora le este drag și care — cum zicea și șeful...
Dar, iată! Ușa biroului se dă de perete și curierul de la registratura de buzna:

— O telegramă, tovarășe Busuioac! De la mare, bre!

— Alta? — se minunează șeful,

fredîndu-și nerăbdător fundul de scaun, ca și cum lui i-ar fi adresată.

Și-n timp ce tovarășul Marinică Busuioac își drege liniștit glasul, pregătindu-se să-i dea citire, nu mă pot opri să nu-i admir încă o dată caracterul deschis, fără ascunzișuri, cu care nu pregetă să ne introducă și pe noi, cei mărunți, în lumea mult jinduițelor sale relații.

Poftim! „Așteptăm negreșit — stop — gară simbătă seară — stop —” așa suna telegrama. Semnat: academician „X” cu soția.

„Academician X” cu soția... Șeful a rămas cu gura căscată. Mestecă cu greutate ceva ca un nod.

— Asta — zice — tovarășul! asta... (și arată din ochelari spre telegramă) nu cumva e ala de-a scris și-n ziare de el, cînd cu...? Busuioac dă din cap.

— El, el! M-a mai invitat și săptămîna trecută.

— Frumos! Și l-ai făcut să te aștepte, nu?

Busuioac ridică neputincios din umeri:

— Parcă dumneavoastră nu știți ce-am avut aici!

— Bine, bine, știu! — se fîstăcește, vinovat, șeful. Da' acum — gata! — am terminat cu bilanțul.

— Am terminat cu bilanțul, da-n schimb...

— În schimb dumneata îți strîngi numai decît hîrțile, le dai lui Ionescu (Ionescu, adică eu) și fugă la agenție după bilet... Ce e azi? Vineri... Mîine, vezi... dacă ai drum cumva, măi dă pe aici dacă nu... pe luni dimineață...

Citeva capete se ridică. Ah! și invidia asta!

Tovarășul Marinică al nostru a terminat. Șeful clipește cu subînțeles și-i face semn să se dea mai aproape.

— Vezi — zice — nu-i mai

spune și tovarășului academician (și iar arată spre telegramă) de bilanț, de... nu de alta, da' să nu-și închipuie că din pricina mea... Înfelegi?... Îi spui c-ai avut ceva personal de aranjat. D-ăia n-ai putut să vii săptămîna trecută.

Marinică (descumpănit; apoi): Știi... n-ar fi poate mai bine să rămîn...?!

— Vai de mine! — sare ca ars, șeful.

— ... Zic, să rămîn și luni... — continuă încetitor Busuioac. Că la mare... știți cum e la mare... Te mai înțelegi cu unu', cu altu'... Că-i acolo și N... (facem ochii mari), și C... (facem ochii și mai mari), și M... (... și mai mari. Depășesc de admirație rama ochelarilor).

Am rămas singur în birou. Ceilalți colegi, șeful... toți-toți, la masă. Pe birou, în fața mea, dosarul cu ecoarfe albastre de mucară, cu lucrările lui Busuioac.

Sînt jericit... fe-ri-cit! Am în sfîrșit ocazia să-i fiu de folos. Uite, parcă și eu sint ceva...

asa, ca o fărîmă din strălucirea și prestigiul acestui om important.

Și cum stau așa, privirea îmi cade fără să vreau pe biroul pustiu al lui Busuioac, sub cristallul cărăușă surdă cu autograf toate inițialele de mai sus...

Colțul unui plic mijind pe marginea de sus a sertarului închis îmi atrage luare-aminte. E un plic de hîrtie fină, ca acelea din care Busuioac primește cu nemilulă, mai ales acum, pe timpul concediilor. Înăuntru... Curiozitatea mă îmboldește. Mă apropiez de birou (ah, blestemat obicei!) Trag dinșor capătul plicului și... o scrisoare: „Dragă cumnățele...” (îmi duc mîna la inimă: cumnățele?! Dumnezeule! Cum cumnățele?!... Cu cine? Asta nici nu ne-a spus-o pînă acum...).

„Dragă cumnățele, Așa cum m-ai rugat la plecarea, fi-am trimis pînă acum 4 vederi de la Eforie, ca din partea profesorului și a doctorului ala cu „acupunctura”. Mîine dimineață dau o fugă pînă la Mamaia ca să-ți expediez telegrama care-mi scrii că trebuie s-o ai la București cel tîrziu pînă vineri. Îmi pare foarte rău, dar cele două telefoane de la — sanchi — directorul I.L.L.-ului, din lipsă de fonduri n-am să fi le mai pot da. Fotografia cu cîntărețul ala de la operă, de ziceai că i-ai promis-o șefului, ai s-o primești peste citeva zile, numai că să știi că pe toată plaja n-am găsit costum de morar, așa că m-am fotografiat în „Ulyseu”.

Primește, dragă Marinică etc., etc.

P.S. La Tekirghiol să știi că nu pot să mă duc. Că risc să dau ochii cu actorul ala, știi tu, care fi l-am trimis astă-iară cu nevastă-sa pentru schimb de locuință ca să-l vadă și dobitocul ala de Ionescu de riceai că stă lângă tine”.

Ca încheiere încă un P.S. — al meu: Ionescu asta... sint eu...

COMPLEX DE EXERCIȚII
FIZICE PENTRU
FEMEILE GRAVIDE
ÎN LUNILE 4, 5 și 6
(IV)

de
prof. Ana Maria ENĂCHESCU

MIȘCĂRI DE ECHILIBRU

1) STÎND ÎN POZIȚIE DE DREPTI: ducerea brațelor spre spate o dată cu ridicarea piciorului sting cu genunchiul îndoit, în față. Îndreptați spatele. Mențineți-vă echilibrul în această poziție 1-2 secunde. Executați exercițiul de 4-6 ori cu fiecare picior.

2) STÎND ÎN POZIȚIE DE DREPTI: ducerea brațelor cerc deasupra capului o dată cu ridicarea unui picior îndoit, oblic, înainte. Spatele drept, privirea înainte. Mențineți poziția 1-2 secunde, apoi coborâți brațele și piciorul. Executați exercițiul de 4-6 ori cu fiecare picior.

MIȘCĂRI DE LEGĂNARE

3) STÎND ÎNTE DUA SCAUNE, CU BRAȚELE SPRIJINITE DE SPETEZA LOR: ridicarea pe virfurile picioarelor și legănarea piciorului drept înainte și înapoi de 5-6 ori. Repetați mișcarea cu celălalt picior.

MIȘCĂRI DE RESPIRAȚIE

4) DIN MERS: ridicarea brațelor prin lateral sus, cu inspirație adâncă și coborîrea lor relaxată, cu expirație lungă.

Notă. Vă reamintim că pentru a da bune rezultate gimnastica va fi executată de dv. numai cu recomandările medicului, în urma examenului medical.

De vorbă cu medicul

PĂTULEA ȘT. — Onești. În cazul pe care ni-l relațiază pare să fi fost vorba de o paraliză infantilă ale cărei urme au rămas la piciorul drept. După alți ani este foarte puțin probabil să se mai poată recupera piciorul la funcția lui integrală. Totuși ar fi indicat să vă deplasați cu boala la București, unde clinicile de neurologie și ortopedie vor putea aprecia exact situația actuală, ca și perspectivele pentru viitor.

VALERIU ADY — Onești. Nu știm ce metabolism de bază aveți acum. Tratamentul pe care l-ați făcut a fost bun și va trebui continuat sub controlul medicului care vă îngrijește. Alimentația trebuie să fie bogată în proteine și grăsimi, bineînțeles dacă funcțiile dv. digestive permit aceasta. O cură sanatorială la Borsce va va fi de mare folos. Cu acestea veți ajunge la rezultatul dorit de dv.

S. MĂRIOARA, com. Mocea — Arad. 1) Petele de care vorbiți sînt date de o ciupercă, iar boala se numește *pitiriazis versicolor*. Este molipsitoare. Tratamentul este următorul: timp de mai multe zile, seara la culcare, spălați bine cu apă caldă și săpun gîtul și toracele, frecînd cu un burete sau

SFATURI practice

Aerosoli naturali

Cînd un prieten medic mi-a recomandat aerosoli de pădure, am crezut că face o glumă. Știam că aerosolii pot fi: de sulfamide, penicilină, streptomycină, iod, bromuri etc., dar nicidecum de... pădure.

— Să fim înțeleși — mi-a explicat el, văzîndu-mi nedumerirea — nu e vorba aici de aerosolii medicamentoși produși pe cale de laborator, ci de cei naturali, pe care-i putem inhala în funcție de sălbiciunile organismului nostru.

Și-a dat seama, probabil, că n-a reușit să mă lămurească pe deplin, așa că a luat-o de la început:

— Mai întâi — a spus el — să precizăm ce sînt aerosolii. Aceștia sînt mici particule solide și lichide care se găsesc pulverizate într-un mediu în care nu se pot amesteca. Or, mediul ideal al menținerii acestei stări de dispersare microscopică a unor elemente lichide și solide este aerul. Analizînd aerul din diferite locuri, constăți că el conține particule microscopice de materie provenită din natura înconjurătoare. Aerosolii de pădure — spre exemplu — pe care i-am indicat la început, sînt formați din particule fine de apă, polen și terebentină. Aceasta din urmă, în contact cu aerul, transformă oxigenul din atmosferă în ozonul atât de necesar respirației noastre. O compoziție mai complexă o prezintă aerosolii de mare, care se produc prin spargerea valurilor la contactul cu fîrmeul. Pulberea fină de aerosolii, antrenată de vînt pe mari distanțe, conține o bună parte din elementele chimice ale apei de mare. La Govora — ca să iau alt exemplu — aerosolii sînt foarte bogăți în particule de iod, iar în diferite alte locuri găsim în ei bromuri alcaline, magneziiu, fier etc.

Calitatea excepțională a acestor aerosoli naturali constă în faptul că — mai ales în atmosfera stațiunilor balneare — ei sînt puternic ionizați de razele ultraviolete ale soarelui, ceea ce îi face să fie foarte activi.

— Dar — am întreb — acești aerosoli naturali nu pot fi uneori și dăunătorii corpului prin compoziția lor eventual intolerabilă?

— Firește că da — mi-a răspuns. Ei pot fi binefăcători, după cum pot fi neutri sau dăunători, în funcție de sensibilitatea celui care-i inhalează. Tocmai de aceea un om nu trebuie să-și aleagă stațiunea de odihnă sau de cură fără un prealabil examen medical, care să determine localitatea cea mai indicată pentru fiecare organism.

Ți-am recomandat aerosolii de pădure — mi-a spus în încheiere — fără examen medical, pentru că, în general, aceștia sînt cei mai inofensivi din punctul de vedere al sensibilității specifice unui organism sau altuia.

JOSIANA

DEZLEGAREA JOGULUI „TOCMAI PE DOSI”
APĂRUT ÎN Nr. TRECUT

ORIZONTAL: 1) Negru — Tavan. 2) Goală — Mare. 3) Călit — Sărat. 4) Ala — Intrare. 4) S — Sumară — Er. 6) Avid — Ta — Dom. 7) Ta — Alungiri. 8) Oșejiri — Lin. 9) Rar — Cauza — A. 10) Imobil — Ațit. 11) Tăiat — Grasă.

un șervet mai aspru. După ce uscați pielea, trecați atît pețele cît și regiunea din jurul acestora cu următorul spirit pe care-l veți face la farmacie: rezorcină 1 gr, acid salicilic 2 gr, alcool 100 gr. Schimbați în fiecare zi rufăria de corp, ce purtată în ziua precedentă trebuind să fie fiartă. 2) Pentru a face să dispară mirosul din gura copilului este necesară spălarea regulată a dinților cu pastă și perie de dinți, după fiecare masă. 3) Intoleranța pentru sosul de bulion poate să fie dată de o colită cronică. În cazul acesta evitați folosirea lui. 4) Rețeta de care vorbiți este ineficace în tratarea reumatismului. Cu siguranță că medicul dv. va va da indicații mult mai prețioase.

CIUBOTARU GH. — Tg. Mureș. Credem că pata de pe față dv. nu va putea fi înlăturată. Aceste depozite de pigment sînt de obicei definitive. Consultați și un dermatolog din orașul dv.

KIRIEȘI WILLY — Bacău. Într-adevăr, buretele de ceai nu este folosit în tratamentul gastritelor. Calmarea durerilor se datorează probabil introducerea lichidului, care ar putea fi oricare altul (afară de alcool, vin sau bere) și care la fel ar calma durerile provocate de gastrită.

Dr. Silviu GHEREA

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

„Legumicultura electrică”

În laboratorul de fiziologie al Institutului de agrofizică din Leningrad, s-a reușit a se cultiva pe un metru pătrat de teren 36 de tufe de roșii care au dat șase recolte pe an, totalizînd circa 100 kg de roșii. Aceleași succese au fost obținute și cu alte soluri de legume, folosindu-se lumina și nutriția artificială.

Studiul făcut asupra comportării plantelor în mediul artificial a dus la descoperirea unor noi trăsături în biologia acestora, la noi concluzii în legătură cu procesul de fotosinteză și de nutriție radicală.

„Acum — arată cunoscutul savant agrofizician academician F. Ioffe — calea spre legumicultura electrică este deschisă. În scurtă vreme oamenii vor putea consuma legume și fructe proaspete în orice sezon”.

În Uniunea Sovietică s-a și elaborat proiectul unei „grădini electrice”. Aceasta va arăta mai mult a fabrică decît a grădină, căci legumele și fructele vor fi cultivate în camere fără ferestre, numai cu ajutorul luminii și al nutriției artificiale. Fabrica va avea o capacitate de producție de 100 tone de roșii anual, și pentru deservirea ei nu va fi nevoie decît de 15-20 de oameni. În lunile de vară, cînd roșiile și alte legume dau recolte în aer liber, fabrica va trece la cultivarea unor plante care cer căldură mai multă, cum ar fi ananașii, pepenii galbeni etc. Prin folosirea pe scară largă a acestei metode, în condițiile existenței unui belșug de energie electrică — afirmă academicianul Ioffe — alimentarea anuală cu legume și fructe a unui om va putea fi satisfăcută cu 1 pină la 2 metri de „grădină electrică”.

O nouă întrebare a diamantelor

În urma descoperirii unor mari zăcăminte de diamante în Iakutia, tehnicienii sovietici s-au gîndit cum s-ar putea trage foloase mai mari de pe urma acestor pietre prețioase întrebîndu-le în diferite domenii ale industriei moderne.

Diamantele dovedindu-se, prin duritatea lor, neîntrecute în forajele geologice, în prelucrarea cristalelor, în tăierea materialelor semiconductoare — ca, de pildă, germaniul și siliciul — ca și în masele plastice care prin viscozitatea lor uzează cu repeziune sculele, specialiștii sovietici au început construirea mai multor fabrici destinate a produce unelte de lucru din această prețioasă materie primă.

Una singură din aceste fabrici — cea de pe lângă uzina de abrazive „Ilici” din Leningrad — va da, pînă la sfîrșitul acestui an, produse mai multe decît cea mai mare firmă belgiană de specialitate.

Sculele de diamant au și început, de altfel, a fi folosite în diferite ramuri ale industriei sovietice.

A început construirea celei mai înalte clădiri din lume

De curînd a început la Moscova construirea celei mai înalte clădiri din lume. E vorba de turnul televiziunii, care va avea o înălțime de 508 metri, întrecînd cu 208 metri faimoșul turn Eiffel din Paris, precum și pe cei mai mari zgîrie-nori de la New York.

Și mai interesant este însă că acest turn uriaș nu va fi construit din fier sau din oțel, ci din beton-armat. În acest scop tehnicienii sovietici au realizat o mașină originală care azază armătura și toarnă betonul, înălțîndu-se după fiecare operație cu cîte cinci metri.

În modul acesta clădirea va fi ridicată cu mare repeziune, deoarece aproape toate operațiile de turnare a betonului se vor face automat.

Platformele zburătoare

Deplasarea obiectelor prin aer capătă o răspîndire din ce în ce mai largă. În afara aparatelor de zbor cunoscute (avion, rachetă, elicopter etc), Institutul aeronautic de la Moscova a conceput o navă aeriană de formă dreptunghiulară, întinsă ca o platformă și capabilă să ridice o greutate de 40 de tone.

Platforma zburătoare — cum a și fost numită invenția — e înzestrată cu patru elice de cîte 1,80 metri fiecare, dispuse în cele patru colțuri ale dreptunghiului, cu plan de învîrtire orizontal, ca la elicoptere, plus una suplimentară de avion, cu mișcare în plan vertical. Primele patru elice servesc la înălțarea pe verticală a platformei, iar ultima la zborul pe orizontală.

Cabina de pilotaj se află în centrul platformei, iar de jur împrejur sînt amenajate locuri pentru transportul mărfurilor de mare tonaj.

E ușor de calculat ce contribuție importantă va aduce economiei sovietice această invenție, dacă ținem seama că ea poate transporta dintr-o dată încărcătura a peste 13 camioane de cîte 3 tone — fără să mai pomenim de timpul economisit, prin viteza mărită a parcursului.

MERIDIANE
MEDICALE

● Fizioterapeutul sovietic Ivan Kulincev a realizat un osciloscop original, pentru studierea activității cardiace. Aparatul este portativ și adaptat atît pentru diagnostice cît și pentru examene medicale. Pe ecranul acestui nou aparat se pot observa concomitent electrocardiogramele a trei proiecții ale inimii.

● „Anghinol” este numele unui nou preparat sovietic folosit cu succes în tratamentul anginei pectorale. Acesta este o combinație complexă din infuzii de plante și cîteva substanțe anorganice și organice.

● În U.R.S.S. a început producția preparatului special „Tigherol”, folosit în tratamentul diverselor rani, ulceratiilor, arsuri și leziuni ale țesuturilor osoase mai greu vindecabile.

● Medicul londonez J. H. Green a construit un nou aparat pentru stabilirea tensiunii arteriale, care, spre deosebire de aparatul cunoscut și folosit astăzi, se aplică pe deget. Lăsat mai multe ore pe deget, noul aparat dă posibilitatea să se cunoască toate variațiile tensiunii arteriale.

● În R.P. Polonă se întrebunțează de multă vreme cu succes, în medicină, izotopii radioactivi. Central de izotopi radioactivi al Academiei de Medicină din Poznan este vestit în acest șgns.

● Din reziduurile rămase de la fermentația produsului de auroomicină, fabrica chimico-farmaceutică din Sanhai (China) a obținut vitamina B-12.

Dr. Gh. M. GHEORGHE

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

1	C	O	M	B	I	N	A	T	•	M	A	T
2	O	R	•	A	M	O	R	E	Z	A	T	I
3	N	A	T	I	O	R	A	K	I	Z	A	T
4	A	S	•	E	R	A	•	A	C	I	•	R
5	P	•	D	R	A	G	I	•	A	L	•	A
6	•	Z	•	E	L	E	•	L	I	•	T	
7	C	A	T	•	I	N	O	V	A	T	I	I
8	A	V	I	N	T	A	R	E	•	I	•	
9	L	O	C	•	A	R	•	I	C	•		
10	I	A	•	A	T	I	•	P	O	A	E	R
11	C	H	E	S	E	•						
12	I	E	B	I	•							

NOI ȘI VECHI

ORIZONTAL (NOI): 1) Mari și complexe întreprinderi industriale, de felul celor forestiere construite la Vaduri sau a celor poligrafice de la „Casa Științei” — Sfrșitul unei partide de șah. 2) Sau — Îndrăgostiți. 3) Luat din mîinile exploataților și trecut în proprietatea statului. 4) Andrei Stănescu — Cea nouă, pe care o trăim noi, poate fi numită atomică sau cosmică — Aici. 5) Instalație plutitoare pentru săpat sub apă — Verbul unirii dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare în lupta comună pentru socialism. 6) Activist al mișcării revoluționare muncitorești în Germania occidentală sau în alte țări capitaliste, unde partidul comunist este scos în afara legii. 7) Etaj — Metode noi, create cu scopul îmbunătățirii producției și creșterii productivității muncii. 8) Insuflăre într-o acțiune de progres — În stihuri! 9) Cel de muncă poate fi: un atelier, un birou, un laborator etc. — Din cînd în cînd — Pană folosită la despicatul lemnelor. 10) Poftim! — Cai... rebusiști — Instrument folosit de desenatorii tehnici. 11) Instituții în care sînt îngrijii copiii pînă la 3 ani în timp ce părinții lor sînt la lucru — Singura ființă capabilă să creeze mereu lucruri noi. 12) O zi care a trecut — Titlu de onoare acordat frunțașilor printre frunțașii muncii socialiste — Sursă de materie primă pentru țesături (pl.).

VERTICAL (VECHI): 1) Locuință boierească pe moșile de altădată — Așa îi numeau exploatații pe oamenii lipsiți de mijloace materiale. 2) Cel mai mare din țara noastră a împlinit recent 500 de ani — Vechi încuetoare de uși. 3) Mișcare convulsivă involuntară — În seră! 4) În vechime, șnurul cu care se lega gura pungi — Frunțași. 5) Una din trăsăturile ce caracterizează viața societății burgheze. 6) Născuți cu 90 de ani în urmă. 7) În trecut, acest verb al muncii țărănului însemna munca cu un plug, adesea de lemn, tras de vite — Piață publică în orașele Greciei antice — Cuier! 8) Tablă groasă tăiată pe dimensiuni — O strîngeau capitaliștii din exploatarea muncitorilor. 9) Vorbă veche, proverb — Răsunet al unui eveniment trecut. 10) În trecut, domnitori căzuți în dizgrația pașahului — Exclamație de nemulțumire. 11) În trecut se spunea că, după trecerea percepților și a jandarmilor, țărani muncitori rămîneau doar cu cea a mămăligii — Liniste, tihnă (învechit). 12) Posesori de diplome universitare — Despre cei „de curte veche” a scris Matei Caragiale.

MODA: LAMARRE

Pentru cele care se pregătesc să plece la odihnă a venit momentul de a alege în mod cel mai practic și mai economic îmbrăcămintea necesară, în funcție de destinația acesteia: pe malul mării, la munte sau la țară. Desigur că îmbrăcămintea nu va fi aceeași peșje tot. În cele ce urmează dăm câteva sugestii pentru garderoba utilă la mare, adică pentru a fi

prevăzută cu tot ceea ce este necesar fără a ne încărea cu un bagaj voluminos sau cu lucruri inutile. Rochia de plajă (desen nr. 1) făcută din zefir sau pichel în dungii, se deschide în față cu nasturi de sus pînă jos; formula este foarte practică deoarece rochia este ușor de dezbrăcat pe plajă, pe dedesubt purtîndu-se costumul de baie. Gulerul alb, demontabil,

face ca rochia să poată fi întrebuințată în două feluri: dimineața va fi o rochie foarte decoltată, cu care se merge la plajă, iar după-amiază, atașîndu-i-se gulerul, rochia poate fi purtată în oras. Șortul uni, bleumarin deschis (desen nr. 2) este purtat cu o bluză a cărei croială este deosebit de modernă anul acesta. Făcută dintr-un material corai cu buline mari albe, bluza are linia evazată, două buzunare mari aplicate jos, la lin, iar bretelele, albe ca bulinele, formează un mic plastron.

și se poate scoate complet) și mull decollat în spate, costumul de baie permite o bună bronzare. La pantalonul lung, negru (desen nr. 3), făcut din doc, poplin sau balonseide, se va asorta o bluză cu linia dreaptă, care se poartă peste pantalon și care este făcută din in, poplin sau olandă de culoare albastru-verzui. În zilele răcoroase se va purta la acest pantalon fie un scampolo de lînă uni sau în dungii viu colorate, fie o bluză albă simplă și o jachetă de lînă.

Cîteva cuvinte despre costumul de baie, a cărui alegere este uneori destul de dificilă. Costumele dintr-o singură bucată continuă să fie mai moderne decît cele din două piese. Ajustat perfect pe corp (datoria celor două cusături laterale care marchează talia) costumul de baie (desen nr. 3) este însoțit de o jachetă, formînd un ansamblu. Jacheta, de culoare portocalie, este cîptușită cu un material în dungii negru-alb-galben deschis, iar costumul de baie, făcut din material uni, are o garnitură din același material în dungii. Cu un decolteu mai mic în față (breteaua este prinsă cu nasturi

Seara, la restaurant, finuta pantalon și bluză se poartă din ce în ce mai puțin. În schimb și-au făcut apariția rochiile largi, imprimate, decoltate și puse pe jupon, așa cum arată desenul nr. 5. În privința accesoriilor, nu uitați că: boneta de baie și pălăria de paie sau fularul în culori vii sînt absolut necesare; prima pentru a vă apăra ondulașiile părului, celelalte pentru a păzi părul de razele puternice ale soarelui, care îl usucă excesiv și-l decolorează. De asemenea sînt necesari ochelarii de soare, care fereșc ochii de oboseala produsă de lumina prea puternică reflectată de luciul apei.

CHITU S. GRIGORE — Mureni. Ar fi bine să vă adresați forurilor care se ocupă de turism în cadrul U.C.F.S.-ului, pentru ca ele să studieze situația și să vadă dacă în condițiile existente la noi poate sau nu să fie aplicată această metodă. Adesea un lucru poate fi aplicabil într-un loc și dăunător în altul, aceasta depinzînd de numeroși factori ca: parcul de mașini existent, starea drumurilor, numărul amatorilor de turism etc., etc.

DUDĂU CONSTANTIN — Or. Stalin. După cum singur afirmați, o parte din ideile materialului „Valorificarea planetei”, apărut în revista noastră nr. 19, se găsesc în volumul „Reportaj din sec. XXI”. Noi n-am avut pretenția că am adus aici idei noi; dimpotrivă, în articol se arată că e vorba de a face cunoscute cititorilor citeva din marile proiecte de transformare a globului, imaginate de diferiți savanți și în special de savanții sovietici. Și, desigur, că a trebuit să le căutăm în presa și publicațiile sovietice. În nici un caz însă, n-au fost luate din lucrarea trimisă de dv., în anul 1955, revistei „Știință și tehnică”, care nu are de unde să ne fie cunoscută nouă. Ca atare, nu numai că temerea dv. că ne-am fi inspirat din lucrarea dv. este cu totul neîntemeiată, dar și dorința ce ne-o exprimați de a vă vedea lucrarea lipărită în „Știință și tehnică” nu este adresată locului potrivit. Scrieți direct redacției „Știință și tehnică” și veți primi, desigur, răspunsul pe care-l așteptați.

ENACHE GHITĂ — Constanța. Într-adevăr am publicat o serie de îndrumări privitoare la creșterea și dresarea cîinilor lupi. Ele au apărut în „Flacăra” nr. 6 și nr. 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30,

32, 33 și 35 din 1959. Dacă nu vi le puteți procura, scrieți-ne, comunicîndu-ne însă și adresa dv., pentru a vi le trimite. IANCU GETA — Ploești. Exercițiile fizice care au apărut în revista noastră vă pot fortifica, vă pot face să obțineți o ținută frumoasă, dreaptă, care ar corecta în parte deficiența de care vă plîngeți. Dar o creștere în înălțime puteți obține numai consultînd medicii specialiști endocrinologi (Inst. „C. I. Parhon” — București).

DAN P. — Orăștie. Exercițiile fizice speciale pentru spondiloză nu pot fi făcute — pentru a da bune rezultate — decît sub supravegherea profesorului de cultură fizică medicală, la indicația medicului specialist, care, în raport de afecțiunea dv., vă va prescrie mișcările indicate. Exerciții pentru fese-coapse, găsiți în „Flacăra” nr. 2-3-4 din ianuarie 1960, în cadrul ciclului de gimnastică „Vreți să slăbiți!”.

BĂLAN ION — elev, Buzău. Păsările migratoare pot zbura mii de kilometri fără popas. Totuși în calea lor au anumite locuri unde se opresc pentru odihnă și alimentare. Faptul că păsările nu sînt curențate atunci cînd se așază pe cablurile de înaltă tensiune electrică se explică foarte simplu și prin lipsa contactului cu pămîntul. Și un om dacă ar reuși să facă un salt prin aer, de la pămînt la cablu, ar fi în aceeași situație de a nu păți nimic, oricît de mare ar fi tensiunea curentului.

VOICĂ VIRGIL — Azuga. Broaștele țestoase — oricît vi s-ar părea de curios — sînt într-adevăr cele mai rezistente viețuitoare pe care le-a creat natura. Dovadă nu numai longevitatea lor excepțională — unele ajun-

gînd pînă la vîrsta de 250 de ani — dar și faptul că de-a lungul a sute de milioane de ani ele au rămas aproape neschimbate pînă în zilele noastre. Singura degenerare s-a constatat la unele specii în privința mărîmii. Totuși există și azi specimene care ating greutatea de 200-250 kilograme. Desigur că specia aceasta a fost pe vremuri mult mai mare, așa cum arată o fosilă descoperită în India, care măsoară 6 metri în lungime și 2 metri în înălțime.

FILATELIE

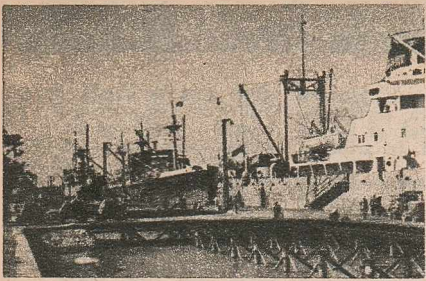
A dererit o tradiție a filateliei romînești emiterea de mărci poștale cu prilejul aniversării marilor oameni ai științei, artei și culturii universale. Începînd din 1955 Poșta romînă emite în fiecare an cite o nouă serie de „Mari aniversări culturale”, cum sînt denumite astăzi în mod curent aceste mărci. Pînă acum au fost puse în circulație 5 serii cu un total de 29 valori.

Și în acest an va fi emisă o serie „Mari aniversări culturale”, cu 9 mărci și un nominal total de 7,10 lei. Iată o scurtă descriere a lor:

10 bani L.N. Tolstoi, scriitor rus (a 50-a comemorare); 20 bani Mark Twain, scriitor american (a 50-a comemorare); 35 bani Katsushika Hokusai, pictor clasic japonez (a 200-a aniversare); 40 bani Alfred de Musset, poet francez (a 150-a aniversare); 55 bani Daniel Defoe, scriitor englez (a 300-a aniversare); 1 leu Janos Bolyai, matematician maghiar (a 100-a comemorare); 1,20 lei Anton P. Cehov, scriitor rus (a 100-a aniversare); 1,55 lei Robert Koch, microbiolog german (a 50-a comemorare); 1,75 lei Frederic Chopin, compozitor și pianist polonez (a 150-a aniversare).

Emise la recomandarea Consiliului Mondial al Păcii, noile mărci (machele Șerban Zainea) constituie un nou succes al filateliei romînești și o nouă manifestare a prieteniei poporului romîn cu toate celelalte popoare.

Numărate vase maritime din toate colțurile lumii, în rada portului Haifon.

HAIFON

În nordul R.D. Vietnam, scaldat de apele Mării Chinei de Sud, se dezvoltă și înflorște un mare port — Haifon.

Situat în apropiere de Hanoi — capitala R.D. Vietnam — și legat de acesta prin căi ferate și șosele moderne, Haifonul face legătura cu cele mai industriale regiuni ale țării și totodată cu frontiera chino-vietnameză.

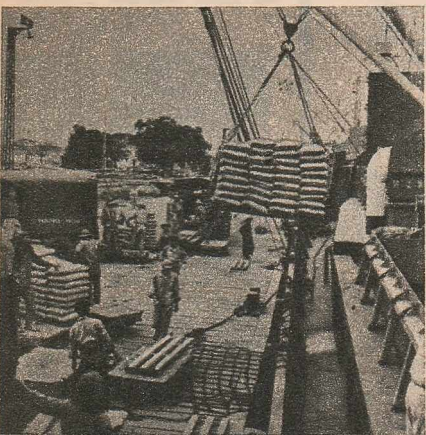
Întășinarea de azi a Haifonului, cu noile sale docuri, cu macaralele uriașe ale căror brațe se înalță mindre în văzduh, cu farurile sale electrice moderne, cu instalații care permit acostarea de vase cu un tonaj până la zece mii de tone, demonstrează din plin ritmul de dezvoltare a acestui oraș-port. Aici vin și pleacă zilnic, aducând și încărcând mărfuri, zeci de vase — de la mici ambarcațiuni până la pacheboturi și cargoboturi de mare tonaj — venite din țările socialiste frățesti, ca și din țări capitaliste ca: Anglia, Japonia, Suedia, R. F. G., Olanda etc., cu care R.D. Vietnam întreține legături comerciale.

Imaginea înfloririi Haifonului de azi trebuie întregită cu alt aspect important: puternica dezvoltare a industriei pestelui, a sticlăriei, materialelor plastice și vaselor emailate, ca și a altor ramuri industriale.

Pentru harnicii muncitori portuari și din uzine, guvernul R.D. Vietnam transformă orașul Haifon într-o adevărată grădină, cu locuințe spațioase și moderne, cu așezăminte social-culturale, pe măsura epocii pe care o trăiesc.

Sub soarele luminos al socialismului Haifonul devine unul din cele mai însemnate orașe-port ale Asiei de sud-est.

E. TROTUȘANU

Ciment vietnamez pentru export.

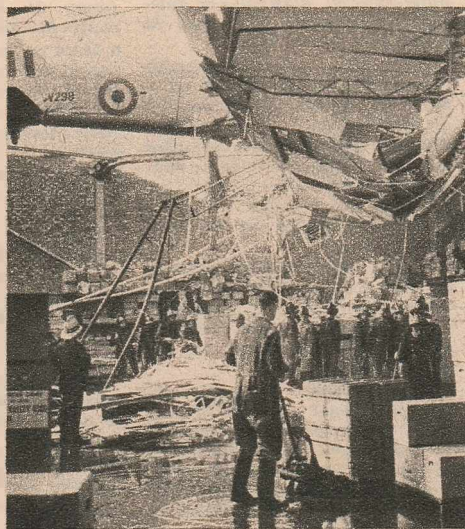

700 DE TINERI din 32 țări ale lumii studiază în universitățile din R.P. Bulgaria. Printre ei se află și studenții chinezi Cea Hun-u și Din Li-tuen, care urmează conservatorul din Sofia în clasa profesorului Hristo Brambarov.

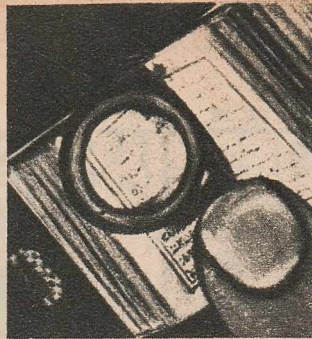

100.000 DE SPECTATORI va putea cuprinde marele stadion din Djakarta — capitala Indoneziei — care se ridică cu ajutor tehnice sovietic, în cadrul acordurilor economice dintre U.R.S.S. și Indonezia. Iată, în fotografie, macheta stadionului, executată de Institutul „Mosproiect”.

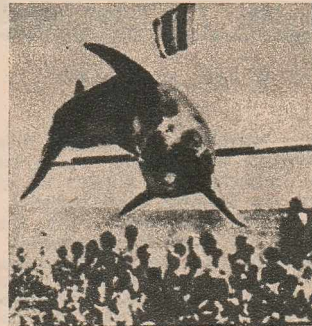
DARURI PENTRU COPIII ALGERIENI. Crucea Roșie a R.D. Germane trimite nenumărate daruri pentru copiii algerieni ai căror părinți luptă cu dârzenie pentru libertatea patriei lor. Darurile constau din îmbrăcăminte, rufărie de pat, rechizite școlare. Nu lipsesc nici jucăriile, așa cum se poate vedea în fotografia de față.

ACCIDENTE PUȚIN OBÎȘNUITE. Un avion militar britanic s-a prăbușit, recent, deasupra unui depozit de ouă din apropierea Londrei. N-au fost victime omenești, dar incendiul iscat a provocat pagube materiale însemnate.

CORAN LILIPUTAN. Acest coran în miniatură se găsește în posesia unui colecționar din Katowice (R.P. Polonia). Coranul număra circa 800 de pagini și nu este mai mare de 5 cm. Textul lui nu poate fi descifrat, fiind, decît cu ajutorul luipei.

UN NOU CONCURRENT PENTRU OLIMPIADA! În parcul zoologic din Maryland (S.U.A.) un delfin dresat a realizat o performanță care i-ar putea face să palească de invidie chiar și pe cei mai buni săritori la înălțime. El a sărit 2,50 m fără să dărime ștacheta...

ARBERESHII sînt fii și fiice ale Albaniei, care au fost constrînși să se stabilească în Grecia și Italia, începînd din secolul al XIV-lea, ca urmare a eradicării persecuțiilor la care erau supuși din partea stăpînirii otomane. În ciuda acestor vicisitudini, arbereshii și-au păstrat neștirbit specificul național al poporului albauez. În fotografie, patru fele arbereshe din Italia, îmbrăcate în costumul național albanez.

PE SCENĂ... ȘI ÎN VIAȚĂ. Apreciații artiști de teatru și cinema din R.P. Ungară, Eva Ruttkay și Miklós Gábor, constituie un cuplu perfect nu numai pe ecran, ci și în viață. Fapt care poate fi confirmat și de această fotografie în care apare și al treilea membru al familiei: micuța Kati, în vîrstă de 6 ani. În fotografia de sus, Eva Ruttkay în rolul Natașei Rostova din piesa „Război și pace”, creație care i-a adus Premiul „Kossuth”.

ANIMALE NECUNOSCUTE. În provincia Kweiciu din R.P. Chineză au fost prinse niște viețuitoare foarte ciudate: au aripi, capul ca de maimuță și scot strigăte asemănătoare cu răgetul tigrilor. Oamenii de știință se străduiesc să stabilească originea acestor animale neobișnuite.

ÎN TURUL FRANȚEI: URĂ ȘI OASE SFĂRÎMATE

La ora cînd scrim rîndurile acestea, Turul Franței — cea mai de seamă competiție profesionistă a ciclismului mondial — se află în plină desfășurare.

La ora cînd scrim rîndurile acestea Turul Franței se arată încă o dată a fi devenit, din mare întrecere sportivă, o mare afacere sportivă.

La ora cînd scrim rîndurile acestea, cicliștii angajați în Turul Franței flutură bezmetic cu 43 km pe oră semnele marilor afaceri capitaliste.

Care sînt aceste semne sau, ca să ne exprimăm mai exact, stigmatate?

Sînt (precum în domeniul afacerilor de orice fel: bretele, petrol sau cămăși de noapte) ura, concurența fără jenă, desconsiderarea la absolut a individului.

Anquetil și Rivière sînt, în clipa de față, cei mai buni cicliștii francezi, speranța principală a țării pentru marile competiții. Anquetil e un tînăr subțire, fin, simpatic, Rivière e un tînăr mai gras, mai puțin fin și, se pare, mult mai puțin simpatic. Oricum dacă ei doi s-ar fi înțeles, Marcel Bidot, selecționerul echipei naționale, ar fi putut alcătui o formație puternică și în stare a cuceri „Turul”. Dar cei doi nu s-au înțeles nici anul trecut (din care pricină a cîștigat al treilea, spaniolul Federico Bahamontes, zis și vulturul din Toledo), nici anul acesta. Și e greu de presupus că se vor înțelege cumva, cîndva, undeva. „Sau eu, sau el!” — este lozincă amîndurora. Întrucît Anquetil a alergat anul acesta în Turul Italiei, cîștigîndu-l și cîștigînd destul, el a refuzat să intre în echipa țării sale pentru Turul Franței, declarînd cu semnificativă sinceritate gazetelor că l-ar fi sufletește imposibil să-l ajute pe Rivière (acesta fiind mai odihnit și anume pregătît pentru „Tur”) și să-l știe cîștigător. La rîndu-i Rivière a mărturisit, direct sau printrе surisuri, sentimente asemănătoare. Rivière îl urăște pe Anquetil, Anquetil nu-l poate suferi pe Rivière. Cînd există atîta ură, unde mai rămîne oeva loc pentru iubirea culorilor franceze? În sfîrșit, s-a dat plecarea în „Tur”. Franța se bizuia pe Rivière și pe revelația ediției de anul trecut, Anglade. Rivière, așa spunea consemnul, trebuia să colaboreze cu Anglade, Anglade cu Rivière. Perfect: așa cum spunea Bidot „totul e în regulă, băieții mei se înțeleg ca frații”. În etapa 5-a, Caen-St. Malo, s-a întîmplat o întîmplare destul de ciudată, provocînd scandalul Turului. Fratele Rivière (dacă e să dăm crezare lui Anglade și cîtorva zeci de reporteri) s-a înțeles cu italianul Nencini să evadeze împreună, „lucrîndu-l” astfel pe fratele Anglade cu cîteva bune minute. Atunci, cum ne informează „Miroir Sprint”, fratele Anglade, furios, l-a înjurat pe fratele Rivière la hotel seara, făcîndu-l intrigant și lichea. Răspunzîndu-i, fratele Rivière l-a trimis să se ducă nu știu unde. Atunci fratele Anglade, scribit de viață, a declarat presei: „Am înțeles, eu n-am voie să cîștig Turul! Pentru că așa vor Daniel Dousset, managerul lui Rivière și alții. Așul trecut tipii ăștia m-au lucrat, preferînd să-l las pe Bahamontes să cîștige. Un străin, pricepeți, e mai puțin jenant pentru „cei mari” de la noi... Îmi vine să mă las de toate...”

Și cursa a continuat. Cumplită, otrăvită, zdrențuită. Au plecat vreo 120, au căzut pe drum circa 40. Au pornit mai departe spre munți; afacerea și Rivière, firmele care-l finanțează pe Rivière, managerul care-l stoarce de viață pe Rivière s-au năpustit sălbatic spre locul 1. Atunci ca într-un final de tragedie antică (dar de ce nu spun modernă?) Roger Rivière, omul care s-a pregătît un an de zile pentru cursă, omul care și-a lichidat, pas cu pas și fără complexe, concurenții s-a prăbușit la un viraj sălbatic în prăpastie, zburînd cu capul în pietre de la 30 de metri și sfîrșindu-și acolo oasele și ambiția.

A. M.

1

Un aspect din timpul campionatului individual de semifond, desfășurat duminică trecută în Capitală (fotografia nr. 1).

...Și doi „spectatori” care și-au luat toate „măsurile” pentru urmărirea cursei, în ciuda ploii care se anunța (fotografia nr. 2).

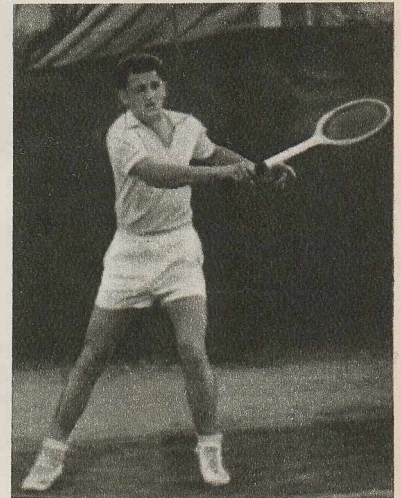
Munca serloasă și conștincozitatea antrenamentelor și-au spus cuvîntul. Echipa Dinamo (antrenor N. Voicu) a obținut excelentul timp de 2 h 17:08 în cadrul campionatului de semifond pe echipe (fotografia nr. 3).

3

SURPRIZE în concediu

Desene de Mircea MANOLE

Turneul internațional de tenis (tineret), la care au participat reprezentanți ai R.P.U., R.D.G. și R.P.R., s-a încheiat cu victoria echipei R.P.R.-I. În fotografia: aspecte de la întîlnirea dintre V. Serester (R.P.R.) — stînga — și Madai (R.P.U.).

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCIINȚII

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

IOLANDA BALAȘ-1,86 m!

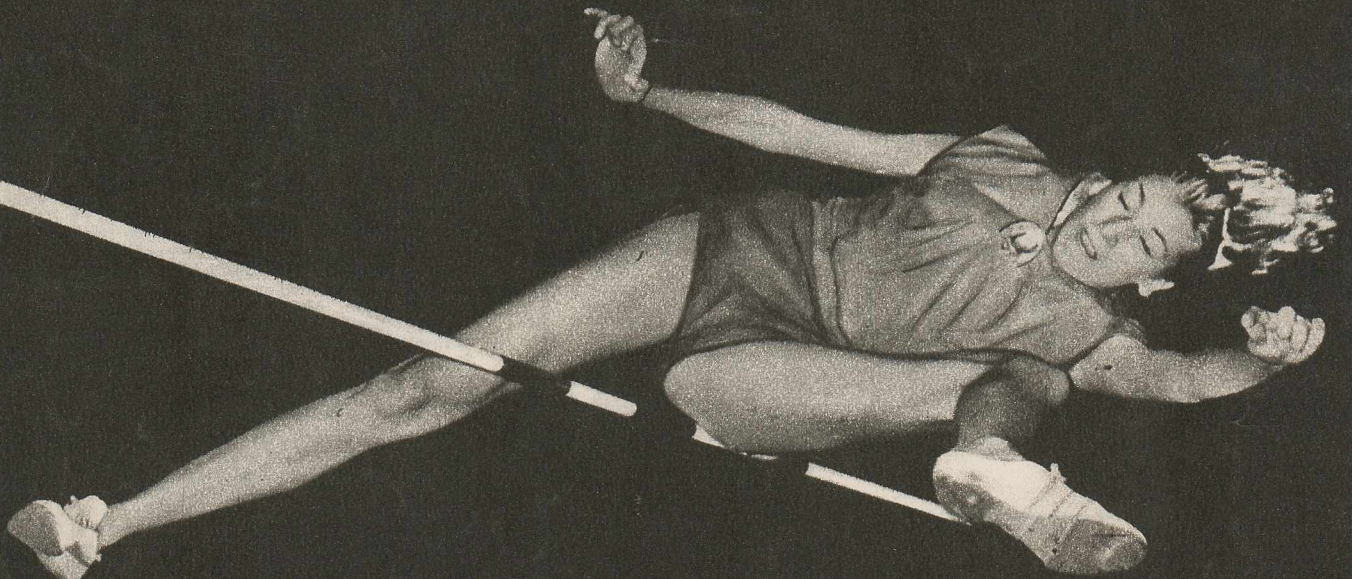
1. Ce-și face omul cu mîna lui e sigur... Ioli își pregătește locul săriturii.

2. După ce a sărit 1,70, 1,75, 1,80 m, iat-o acum trecînd cu ușurință peste ștacheta înălțată la 1,83 m — ultima dintre săriturile pe care le face înaintea încercării unui nou record.

3. Pregătiri pentru noul record. Ștacheta a fost ridicată la 1,86 m; se verifică exactitatea înălțimii.

4. Nou record mondial! Cu un efort de voință, cu încordarea forțelor, Iolanda Balaș sare 1,86 m.

5. La cîteva secunde după noul record mondial.

6. 1,88 m. Ștacheta n-a rezistat. De data aceasta... Ioli continuă însă să se pregătească cu seriozitate și poate că într-un viitor concurs, vom consemna un nou record mondial.

Fotografii de Dan BÎRLĂDEANU